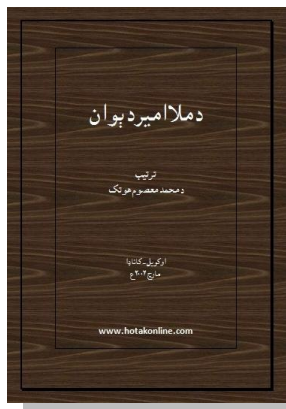

دملا امیرد پوان

ترتیب
دمحمد معصوم هوتک

اوکویل-کاناډا

مارچ ۲۰۰۲ع

Ketabton.com

www.hotakonline.com

دملا امير او دېوان يې

دملا امير د دېوان دغه نسخه ، چي ماد چاپ له پاره تياره كړه ، ماته د ۱۳۲۵ ش كال په سر كي په كندهار كي لاس ته راغله او تركتولو وروسته يې راته څرگنده سوه چي دانسخه دارواښاد حاجي دوست محمد بړېڅ له كتب خانې راوتلې وه^۱. حاجي صاحب مرحوم پخپل قلم ځای ځای د شاعر نوم دنوموړي خطي نسخې پرڅنډو كښلې و^۲.

دملا امير دېوان د حجم له مخي وړوکی دېوان دئ او (۸۰) غزلي او نظمونه لري خود الفبي دټولو پټيو غزلي پكښې سته. دپای پاني يې د (ياء) ردیف ته رسېدلي دي خو څو پاني يې كڼدوي. مادانسخه تر موندلو څو مياشتي وروسته د زېري په جريده (د ۱۳۲۵ ش كال ۹ - ۱۰ گڼه) كي معرفي كړه او دهغي ليكني لنډيز دلته مكرر را نقلوم:

^۱ حاجي دوست محمد بړېڅ د سراج الملت والدين امير حبيب الله خان د پاچهۍ په دوهم كال (۱۲۸۲ ش) په كندهار كي زېږېدلى او د ظاهري شاه د پاچهۍ په شپږ دېرشم كال (۱۳۴۸ ش) په كندهار كي وفات او پخپله پلرنۍ هديره كي ښخ دئ. پلاريي قيام الدين خان او نيکه يې محمد يوسف اخوندزاده نومېدى. د حاجي دوست محمد بړېڅ پېشه سوداگري وه او د څور لسمي هجري شمسي پېړۍ په دېرشمو كلونو كي يې د كندهار د شاه بازار په ختيځه راسه كي د پوښلي چارو شمال ته د خارجي بوټو نولورنځى درلود. حاجي صاحب په پښتو ژبه د نثر په برخه كي قلم چلاوه او يوه غني كتابخانه يې درلوده چي د پښتو وپارسي و عربي ژبو خطي نوادريې پكښې خوندي كړي وو. دده كتابتون په كندهار كي دارواښاد محمد حليم سليبي (۱۳۸۴ ش مړ) تركتابتون وروسته د خطي نسخود كيفيت او كميت له دركه مشهوره كتابخانه وه. د بايزيدروښان نوې موندل سوې رساله ، چي د علم درسا لي په نامه په ۱۳۲۴ ش كال دارواښاد سرمحقق دوست شينواري په سريزه او سمون په كابل كي خپره سوه ، د حاجي دوست محمد بړېڅ له كتابتون څخه راوتلي وه. د حاجي دوست محمد بړېڅ زوى نور احمد بړېڅ هم د پښتو ژبي ليكوال او د طلوع افغان اخبار پر كاره قلمي همكارو. نور احمد بړېڅ په ځواني كي مړ سو (دى بايدله ارواښاد پوهاند ډاكټر نور احمد بړېڅ سره مغالطه نه سي).

^۲ زه (هوتك) د نوموړي ليك دده د كتابتون دنورو نسخود كتلوله خاطر په پېژنم اوزما په كتابتون كي د حاجي دوست محمد بړېڅ په قلم داخوند دروېزه دمخزن الاسلام ځيني برخي سته چي د خپل كتابتون د يوې نسخي اود ارواښاد سليبي د كتابتون د كومې نسخي تر مقابله كولو وروسته يې ياد اښت كړي دي. د حاجي صاحب مرحوم ليك په نسبتاً ښكلو خطونو كي را تلاى سي.

د ملا امیر دیوان

ملا امیر د خور لسمي هجري قمري پېړۍ په سرکي په کندهارکي يوله هغو شاعرانو څخه و ، چي مردف دېوان يې درلود او شعرونه يې دخلکو خولته لوېدلي وو . هسي خوپه پښتنو شاعرانو کي مـورـد (امير) او (امير محمد) په نامه څوتنه پېژنو ، خوپياوړي محقق پوهاند عبد الشکور رشاد د پښتانه شعراء په دريم ټوک (۸۲۷ مخ) کي د امير په نامه يو شاعر معرفي کړی دی ، چي زموږ تـريـبـحـث لاندې ملا امير سره يې ځيني گډ وجوهات سته . دی ليکي : " امير په خټه پوپلزی و ، د کندهار د تلوکان^۳ په کلي اوسېده دده د پښتو مردف دېوان شته او د پارسو او عربي دېوانونو د لرلو په باب يې هم خبري کيږي دده ژوند د ۱۲۹۱ هـ ق کال^۴ په حدودو کي ټاکلای شو او عمر يې تر ۹۵ کالو پوري رسېدلی دی . له دېوانه څخه يې معلومېږي ، چي د ژوند وروستي کلونه يې په گرش (هيلمند) کښي تير کړي دي . "

ددغي ليکني په استناد د ((فرهنگ زبان و ادبيات پښتو)) محترم مولف هم دده يادونه کړې ده . په پښتانه شعراء کي د امير د کلام د (ی) ردیف څلور پښتو بيتونه خوندي دي . زه په غوڅه توگه حکم نه سم کولای ، چي (امير) او (ملا امير) به يوسړی وي . د (امير) په باب خو لوی محقق پوهاند رشاد ليکي ، چي ظريفه او شوخه طبعه يې درلوده . د ملا امير په دېوان کي ماد ظرافت او شوخی صريحه نمونه ونه موندله . خو د عصر او وخت نژدېوالي اود اوږده عمر تېرول او د ملا امير په

^۳ تلوکان د کندهار د پنجوايي ولسوالۍ مربوط کلی دی ، چي د کندهار ښار لويديځ لور ته پروت دی .
شاوخوا يې دانگورو باغونه دي . د پښتو او فارسي ژبي شاعر او د تاليفاتو څښتن ساگزۍ ملا حسن اخوند (۱۳۴۵ هـ ق) د همدغه تلوکان دی . فارسي دېوان يې چاپ سوی دی . زما (هوتک) سره يې يوه ښکلي قلمي نسخه سته ، چي د هرات د نائب الحکومه سعد الدين خان د زوی عبدالعلي خان (خان آغا ؟) په پرمابښت د ((محمد رحيم الکوزي قندهاری الاصل ساکن هرات)) په قلم ليکل سوی دی .
^۴ دغه کال په پښتانه شعراء کي ۱۳۹۱ هـ ق راغلی دی ، چي چاپي غلطی ده . دغه غلطی زما په پورتني مقاله کي ، چي په (زيري) جريده کي خپره سوې ده ، بياتکار سوې ده . د مقالې تر چاپ وروسته ما افاضل استاد په دې باب خبري هم وکړې او ما وعده ورکړه ، چي دغه غلطی به يو وخت سموم . دادئ اوس اووه ويشتمه د مارچ ۲۰۰۶ ع) مي خپله ژمنه پوره کړه .

دملا اميرديوان

دېوان کي د (نهرسراج ويالې) يادونه⁵ (۱) بيا هغه وجوهات دي، چي ددوی ترمنځ شريک دي. د اوسنيو ماخذونو، روايتو او دېوان څخه دا فيصله گرانه ده، چي ((امير)) او ((ملا امير)) به يوشاعروي. په هر صورت زه اوس د ((ملا امير)) په نامه د موجوده دېوان له مخي تاسي ته درېېژنم او دېوان يې درته معرفي کوم. نوره څېړنه به راتلونکي ته پرېږدو. گوندي داسي مواد لاس ته راسي، چي ددې موضوع له سپينېدو سره مرسته وکړي.

زما د کتابتون په خطي نسخو کي د ملا اميرديوان سته، چي نوم يې ((مخبر العشق جديدي)) پرايښی دی. ديوان مردف اودپای له خوانيمگړی دی. دوروستی پاني رکاب يې (خما مقصود) ليکلی دی، چي دا کلمات د راتلونکي مخ دلومړي بيت شروع ده. نسخه پر عادي کاغذ په توره سپاهي ليکل سوي ده او د ډېر بې سليقي او بېسواده کاتب کار معلومېږي. څرنگه، چي دېوان نيمگړی دی، د کاتب نوم او د ليکلو کال يې نسته. د دېوان پر څنډو څو ځايه ۱۳۲۷ او يو ځای ۱۳۲۸ کښل سوي دي. نه پوهېږم، چي د اېه د ليکلو کال يا کلونه وي که يا؟ د دېوان ټولي غزلي اتياوو ته رسېږي او د (ی) رديف هغه څلوربيته، چي د پښتانه شعراء په دريم ټوک (۸۲۷ مخ) کي خوندي دي، د لته نسته. که (امير) او (ملا امير) يوشاعروي، نو بيا يې دغه بيتونه به په هغو پانوکي وي، چي ضايع سوي دي. د دېوان پيل داسي دی:

له بسم الله وروسته. هذا کتاب مخبر العشق جديدي.

نن مشغول سه په الحمد و په ثنا په دهان کښي دي چلېږي ژبه ستا

⁵ د نهرسراج د ويالې يادونه زه پردې خبره دليل بولم، چي ملا امير په هيلمند کي هم استوگنه کړې ده او احتمالا په ((گرش)) کي.

د ملا امیر دیوان

هر بنده لــــره لازم ثنا گويي ده په قرآن کښي بيان کړي پاک مولا

++++

له دېوان څخه يې مادده د ژوند په باب زيات مشخص ټکي ونه موندل .
دامير حبيب الله (۱۳۱۹ - ۱۳۳۷ هـ ق) يادونه يې خوځايه کړې ده:

د سراج المله والدين بنــــه د بده ده
ملا امير دده دوعاگوۍ^۶ نه دفرنگ يم

او يا:

د پردي عــــمرد امير حبيب الله وي
تر سايه لاندي ناست امتيان ستا محمده
تل مشغول د قندهار پــــه آبادي ده
اوس مشغول په نهر سراج نهرا علی محمده
نهر سراج به خدای معمور که وخت نژدې دی
ملا امير فقير دوعاگوۍ ده هر صبا محمده

د نهر سراج واله (و ياله) په ۱۳۲۵ هـ ق کال دهيلمند له رود څخه افتتاح
سوه^۷

د دېوان د (ب) ردیف ديوي غزلي مقطع داسي ده:

ديارلس صدۍ هــــم شپږ ويشت کاله
ووتېر شوي ملا امير بيان کوي له هره باب

^۶ ((دوعاگوۍ)) بايد دوي څپې ولوستل سي.

^۷ حبيبي - عبدالحی پوهاند - د افغانستان تاريخي پېښليک - ۲۲۲ مخ

دملا امیر دیوان

دیارلس سوه شپړویشته ه ق کال دامیر حبیب الله دپاچهۍ اووم کال
دئ. له دې ټولو خبروڅخه څرگندېږي، چي دامیر حبیب الله دپاچهۍ
دوران دملا امیر د شاعرۍ د اوج زمانه ده. په دغه وخت کي دی سپین
ږیری دئ ځکه وایي:

ملا امیر په سپینه ږیره تل ژړا کړي
راشه زما پر غریبۍ وکړه پوښتنه

++++

اشعار یې دده پر علم او پوهي باندي شاهدي ورکوي. دتصوف خوا یې
درنه ده. اخلاقي شعرونه هم لري. له اشعارو څخه یې معلومېږي، چي
ملا امیر په سلوک کي دنقشبندیه طریقي پیرو دئ. دسلوک اوسیر
پړاوونه داسي بیانوي:

دوحدت له باغه درخته رابنکاره شوه
نه یې مثل پــــه زمین لکه نشتر و

.....

دتوحید ترسوزن ووزه که یکتا یې
که دوتا یې ځان یکتا کړه یک بشر

.....

محبت دخدای نــــهال پر خپل زړگي کړه
او بـــــــوه یې په چشمه د شریعت
اســــم ذات د زړه صیقل د سالکانو
تصفیه د زړه راځي پـــــــه طریقت
بیابه کشف و کرامات درته حاصل شي
پوشیده لــــره دا حال د حقیقت
معرفت مي شناخت دخدای پر خپل طاقت ده

دملا اميرديوان

((ملا امير)) تعريف کـــوي دمعرفت

په دېوان کي يې يوه تقريبا بشپړه فارسي غزله او خوشير وشکر
بيټونه سته. فارسي شعريې دتيتي سويې شعردئ او خوندورنه دئ.*

+++++

+

دادهغي ليکني لنډيزو ، چي ماشل کاله وړاندي دکابل په زېري جريده
کي خپره کړې وه⁸ . تردې وروسته مي ددېوان قلمي نسخه د چاپ له
پاره تياره کړه. اودتيارسوي متن يوه برخه مي (د ق ترديفه) پخپل
خط په يوه جلا کتاب کي پاکنويسه کړه اونورکارله گران هيواد څخه
دراوتلوله اسيته نيمگورپاته سو. دامتني اوخطي اصل يې له هيواده
راته زمامورکراچي ته راوړساوه اومايپاله خانه سره کاناډاته
راوړ(۱۹۹۲ع). سړکال مي دکاغذوله منځه دامتني راوايست له سره
مي وکوت اوکمپيوټري چاري مي يې بشپړي کړې اودخپلو هغو ليکنو
په تاخچه کي به يې کښېږدم، چي زماناچاپ اثار دچاپ په انتظار
پکښې پراته دي.

دنوي کتني په ترڅ مي لازمه وبلل داخوتيکي نورهم پرخپله پخوانۍ
ليکنه باندي ورزيات کړم:

ملا اميردمتوسطي درجې ملا ، دتيتي سويې شاعر، دلورجوش و
خروش مخلص سالک دئ اوپه سلوک کي دنقشبنديه طريقي لاروی
دئ. دېوان يې له يوڅوغلو پرته نورټول دسيراو سلوک مسئلوته وقف
کړئ دئ اودتصوف غامض اوپېچلي موضوعات يې په ډېرساده

⁸ دنوموړي مقالې بشپړمتن زما دناچاپه اثر "کچکول" په لومړي ټوک ۲۲ مخ کي خوندي دئ.

دملا اميرديوان

شعري بيان کړي دي. دده شعرله لويه سره هم فوق العاده ساده اوله هنري مزيتته خالي دئ اوفني کمزوري، قافيوي نيمگړتياوي اودوزن ناهماهنګي. بې دلوستونکي مخي ته ډېري راځي، خودتصوفي اړخ زياتوب بې دشعري قابليت د نه وړتيا له امله دشعر خوند ورنګ نور هم ورپيکه کړئ دئ. ده ته خپل شعرکله کله دومره لوړ ښکاره سوي دئ چي وايي "پخته کار سالک" به بې بيان پوهېږي (د "ن" ردیف) خو حقيقت دادئ چي دده په شعري مفاهيم بيخي په ساده پيرايه کي بيان سوي دي. شاعرتۀ دسيروسلوک او طريقت پرورشوباندي ځان "بالغ" ښکاري اود "دستار" ترلومۀ لري (د "ع" ردیف) خو ځای ځای بيا پخپله ورته ځان "نا قابل" ايسي (د "ف" ردیف). شاعر دسلوک دلاري خطرات هم له پامه نه دي اچولي اود آيات وحديث په استشهاد وايي چي په طريقت تربل هر مسلک د "ملحدی" خطرۀ ډېره ده (د "ه" ردیف). دی دخطر ځای هم دخپلي تجربې اوپوهي له مخي نويو سالکانوته وربښي (د "ن" ردیف).

شاعر غواړي دځينو کلماتو په راوړلوسره خپله تواضع اوانکسار تمثيل کړي اود ځان له پاره د (کمينه، دون همتۀ....) کلمات کاروي خو ددغو کلماتو مروجي معناوي د عجزو انکسار ښکارندويي نه کوي، بلکي استعمال بې دلاسه لاد شخصيت ددرناوی پله سپکوي.

دملا امير په دېوان کي ديولټ تاريخي پېښويادونه سوې ده چي مايې دلومړي وار معرفي. په ليکنه کي مثالونه راوړي دي اوتاسي بې يوه برخه وړاندي ولوستل (دسراج الملت والدين امير حبيب الله خان، دکندهار دنايب الحکومۀ يادونه اودنهرسراج دويالې دکيندلوکار). ددې پر څنګ دی وطن ته دروسانودراتګ خبرداري اودهغوپه مقابل

دملا اميرديوان

کي دغزا او جهاد هڅونه کوي (د * و * ردیف) چي مادهمدي متن په
(۶۱) مخ (۱) حاشیه کي تبصره پرکړې ده.

دملا امير شعري ژبه په عمومياتو کي دلويديځي لهجې ځانگړتياوي
لري او په خصوصياتو کي بيا د هيلمند او روزگان د شاوخوا پښتنو ژبه
تمشيلوي. دی ځای ځای د شعري اړتيا له اسبته د کلماتو وروستي
حرکتونه غورځوي او نعمتونه د نعمتون په شکل کارې.

داوه هغه ټکي چي يادونه به يې دملا امير د شعريه پوهېدلو کي مرسته
وکړي.

محمد معصوم هوتک

اوکويل - کاناډا

۲۷ مارچ ۲۰۰۲ع

دملااميرديوان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نن مشغول شه په ————— الحمد وپه ثنا
 په ده ————— ان کښي دي چلېږي ژبه ستا
 هر بنده ل ————— ره لازم ثنا گوښي ده
 په ق ————— ران کښي بيان کړي پاک مولا
 صد درود و د صد ————— لاله دي انعام وي
 له ما خ ————— واره امتي پر خپل پېشوا
 هم پر آل هم ————— پر اصحابو دده باندې
 هم پ ————— رواړه گذشته و و انبيا
 که ظاهر ————— رباطن الف شوې مردانه يې
 په لباس د (ج) په پټ شي س ————— رتپا⁹
 که د (ز) نسبت دي و ک ————— و خپل نفس ته
 پردغه ————— تقصير همېش ک ————— وه ژړا
 ښه محکمه پيال ————— نوش د قناعت کړه
 بې صبري ده بد بختي ل ————— وويه بلا
 شفقت د فقير و ع ————— ظ و نصيحت دی
 زياتي نه ل ————— ري قدرت د ضرب پر چا
 را ش ————— و نيسه محکم دربار محکمه¹⁰
 خان ورگ ————— کړه په مجلس دا وليا
 هر گناه ل ————— ره زنگونه پر زرگي دي
 آئينه د زړه ل ————— ه زنگه کړه صفا
 که صادق يې يک بيني يک جهتي کړه
 د توحيد پر لار ت ————— لای نه شي دو بين بيا

⁹ سرتپا = سرتپا

¹⁰ دانيم بيتي کټ مټ وليکل سو

د ملا امیر دیوان

گمراهان د زمانې تر حساب تېر دي
(ملا امیر) کناره شه له هر چا

که ساقی راکه جامونه دکـــوثریا
په کارنه لـــرم دنیاو سیم و زریا
هست می ستا په هست موقوف ده فضل و کړې
پر خپل هست باندي دهست و کـــره نظریا
په نظر دکام لـــانومی منظور کړې
معتکف دي د دربار لـــم هم د دریا
ممکنات چي رب پیدا کـــره په قدرت خپل
دا ه لـــمه دي نښاني دیغمبریا
هیڅ د حسن سیال (بې) نشته په دنیا کښي
سیالي نه که ستا لـــه رنگه شمس قمریا
چي پیدا یې ستا لـــه رویه کل اشیا کړه
پاک الله پرتا عاشق ، تي¹¹ کړې اظهريا
و دیدن ته دي محتاج شـــاه و گدای دي
که روزي مي ستا دیدن شي پـــه محشریا
زه چي مست وړندان لـــه د زمانې یم
ډېر مستان رندان لـــه دي ستا د دریا
عشق دي هسي سرگردان کړم په عالم کښي
نه پوهېږم پـــه خپل نفـــع و ضرریا
بې صبري مي شوه غالبه ستا پـــه عشق کښي
قناعت پیاله که را کـــرې پقدریا
دهجران په اورمي لـــه سیخه صنمه
(ملا امیر) که مـــفرح کړې په نظریا

¹¹ تي = ته یې

دملا اميرديوان

صدقـه شه صدقـه شه دل و جان زما
تـرديدن و تـرديدن دخيل جانان زما
يـوديدن و عاشقـانـولـره بس ده
همبـشه دوى ثنا خـوان دي دـخوبان زما
منتـظـر و رتـه و لاږ دي بې اختياره
كـه مـعـمـور شي په ديدن دگل ريحان زما
نـه لـه سـترگـو غاښـېږي نه په سترگو برابرده
لار د عقل نشته چي څرگنده شي سبحان زما¹²
هـيـڅ تـعـلـيـم و عاشقـانـو و تـه نه شي
دواړه كـو نه دي پرې ايښي پر جانان زما
شـا بـس شـا بـس د عـاشق پـر هـمـت باندي
چي يـك بـيـن شـو يـك جـهـتـه پـر مـيـدان زما
(ملا امير) غريب دويښ دئ تې¹³ يـكـيـن كړه
ر ب كـرـيـم دـه هـم رـحـيـم دـه هـم رـحـمـان زما

چي طالب شـوم د مـطـلـوب
په كـال سـلب شـوم مـسـلـوب
هـسـي رنـغ را بـانـدي را غـي
په مـثـال لـكـه اـيـوب
د عـشـق د ارنـگ سـخـتـه زورده
بې بـصـر كـي¹⁴ عـشـق يـعـقـوب
كـه مـعـشـوق هـر خـو جـفـا كـړي

¹² ددې بيت څپې د غزلي دنورو بيتودڅپو پر پرته زياتي دي.

¹³ تې = ته بې

¹⁴ كـي = كړئ

دملا اميرديوان

وعاشق ته وي مرغوب
عاشقان چي هميشه ژاري
بهماران دي په مقلوب
له دي رنځه به روغ نه شي
ببي ديداره د محبوب
د عشق هسي غالب كار ده
خوار عاشق كاندي مغلوب
پخته كار عاشق هغه ده
چي خپل عشق كاندي محبوب
كه مخلوق تي عشق ظاهر شي
بڼه يې نه بولي كټب
ربه عشق مي پوښيده كړي
هم پر شرق هم پر غروب
له نقصانه عشق نگاه كړه
نفس حاضره پر شمال هم پر جنوب¹⁵
ملا امير غريب بيان كوي له عشقه
په مثال لكه مرغه اخلي حېوب¹⁶

له كامله پيال له نوش كه په شتاب
پرهېزي شه له گنا كه اجتناب
خپل باطن كړه پاكيزه له هره حېثه
خان لايق كړه چي منظور شي دا حباب
بعضي خلگ په ظاهر ډېر آراسته وي
په باطن كي خباثت وي بي حساب

¹⁵ دانيم بيتي څلور څپي زيات دي

¹⁶ حېوب = داني . جمع يې حېوبات دي

دملا اميرديوان

بعضي خلگ په باطن سم آراسته وي
 په شريعت¹⁷ وي هم ملامت هم په کتاب
 دغه دواړه نقصاني په آخرت وي
 چي حاضر شي په ميدان د سوال جواب
 بختور ده چي ظاهر باطن (بي) د واره¹⁸
 برابر د شريعت شوه د وهاب
 راشه ټينگ پر شريعت شه که دانا بي
 په شريعت به مفتوح شي د جنت باب
 که خراغ د شريعت خدای په لاس درکي
 وښه نور ته بي عاجز ماه و آفتاب
 هغه څوک چي ردوي حکم د شرع
 خلاص به نه شي د دوزخ د سخت عذاب
 پټ پنهان له خپله خدایه مشغولا کړه
 د صديق د سيني بوی تئ¹⁹ د کباب
 کاملان مي غوصان د عشق د بحر دي
 ځان جهان وځني هېر غرق په درياب
 پيروي د کامل وکړه که صادق يې
 زموږ په لاس ده د قرآن محکم تناب
 ديارلس صدي شپږو بشت کاله وو تېر شوي
 ملا امير بيان کوي له هره باب

که وصال د جانان غـ____واړې په قيامت
 په اخلاص وپـ____ه تصديق وکړه طاعت

¹⁷ شريعت دلته د عوامو په شان دوه څپه بيز بايد ولوستل سي.

¹⁸ اصل: هغه بختور ده چي ظاهر باطن دواړه

¹⁹ تئ = تلئ

د ملا امیر دیوان

په مجلس د دلبران — ووبه ورگ — شي
 که دې ترک — دد — یازېب وزېنت
 بې — قاده داد — یاهېخ باورنشته
 په — مثال لکه تېز باد ځي — په سرعت
 په — دنیا پسي — لاکه زمانه ده
 ابلیس کاندې — رص غالب تر قناعت
 دانایان مې دې مشغول دیار په مینه
 پروانه که د دنیا په — زیان کثرت
 اولیاء — دای نازولي په — دوه کونه
 ښه دیدار به ور عطا کړي هم جنت
 توکل مو پر خپل — دای زموږ مو منانو
 بې — له — دایه تکیه نشته دراحت
 ښه — قواو همت خوی د مسلمان ده
 د شیطان تاب — عان ډک په — خباثت
 امان را کړي د ابلیس د بده — خویه
 دده — خوی ده گمراهي بل فضیحت
 مقصود ټینګ کړه — سوا پرېږده²⁰
 رضا جوۍ شه د ښه — دای هم د حضرت
 محبت د خدای — هال پر خپل زړگي کړه
 اوبه — یې په — چشمه د شریعت
 اسم ذات د زړه صیقل د س — الکانو
 تصفیه د زړه راځي په — طریقت
 بیا به کشف و کرامات درته حاصل شي

²⁰ د انیم بیټی څلور څپي کم دي.

سوا = ماسوا. او ماسوا د خدای تعالی له ذات پرته نور موجودات او مخلوقاتو ته وايي (غیاث)

دملا اميرديوان

پوشيده لــــره دا حــــال د حقيقت
تــــر عرش پــــورته دي اويازره حجاب
داخل كېږي عا ر فــــان بلند همت
معرفت مي شناخت د خداى پر خپل طاقت ده
(ملا امير) تعريف كــــوي دمعرفت

خوار عاشقه معشوق گوره كه لري استقامت
نن دي وار دئ كه پوهېږي د قرآن په تلاوت
عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا كړي²¹
له تاثيرې²² پيدا كېږي تــــوانگري وقناعت
كه راه روږي ســــم پر لار د شريعت شه
رهروي بي شريعته دئ سالک له²³ قباحت
ملحدان په زمانه كي هسي ډېر دي
هيڅ خبر په شرع نه وي نه په ترك د جماعت
موحدان مي مستقيم همېش پر جماعت وي
له ښه خدايه وي ترسان هم له عذاب د قيامت
په لباس د حلم پټ شه سر تر پايه
د حلم لباس دئ هر مومن له مرتبه د شرافت
حلم خوى د انبيا و اوليا دئ كه خبر يې
قهر غضب خوى د شيطان دئ نه دئ خوى د ولايت
غافلان د ياره ذكره، نقصاني په دواړو كونو
عاشقان صفت گويان د دلبرانو په دنيا هم آخرت
كه تر عرش و كرسي لويه دي سينه شوه

²¹ اصل: عوام خلق دي مجلس د علما و فقرا كړي په هردم.

او تر لاندې بيا ورته كښلي دي: د عالم مجلس كوه كه ته دانا يې

²² له تاثيرې = له تاثيره يې

²³ سالک له = سالک لره

دملا اميرديوان

سوا الله به هسي غرق سي لکه فرعون هم جاهت²⁴
 (ملا اميره) پر عمل هيڅ تکیه مه کړه فضل غواړه
 دغه لوی فضل عظیم دی چې يې درکړه د ايت

د خوبانو سردار تئ²⁵ پاس پر اسمان خوت
 تېر تر عرش و تر کرسی پر څښتن گران خوت
 چې مشغوله پسه صلوت طيبات شو
 هرگفتن يې درمرجان تر بنه دهان خوت
 د امت غم يې زرغون پر پاک زرگي و
 هېر يې نه و چې دربار ته د سبحان خوت
 پر دربار د حق تعالی يې قدر وېر دی
 وربخښلي يې امت ناز يې چلان خوت
 گفتگوی د گوی مگوی يې سره و کړ
 گوی بيان د شريعت دين يې روښان خوت
 د مگوی خبري پتي له هر چا دي
 پاک حبيب رب منع کړئ ډېر يې زيان خوت
 طی شوه نه فلک اتلس کاله يوه شپه وه
 بې مثاله بنه مجلس د دوی تر میان خوت
 پنځه فرض لــمونځونه شب و روز شول
 که چا ترک کړه آخرت لري²⁶ تاوان خوت
 پنځه فرض²⁷ چې ادا پسه جماعت شي
 خدای رسول به شي راضي دی په ښکېل خوت
 مومنانو امر ونهی ټول پر خای کړی

²⁴ جاهت:

²⁵ تئ = تلئ (د کندهار کړدود)

²⁶ لرې = لره يې ، ته يې

²⁷ فرض کلمه دلته دوي څپې بايد ولوستل سي .

دملا اميرديوان

نصیحت د (ملا امیر) پـــردل و جان خوت

ز مـــوړ و تا ته دی سوالونه یا مغیث²⁸
له تا غـــواړو ډک جامـــونه یا مغیث
حاجتمند درتـــه ولاړ دي بې شماره
فریاد رس یې، له تا غواړي حاجتونه یا مغیث
حاجت زما ده ستا رضا پـــه دواړو کونو
د رضا دي طلبگار یـــم په عمرو نه یا مغیث
هیڅ مقصود مې په ظاهـــر باطن بل نشته
ستا رضا ما خلاصوي له هر غمونه یا مغیث
رڼه قطع انتظار د خـــوار عاشق کـــړې
رحم وکړه دیدار وکړه ته پر وکړه کرمونه یا مغیث
هر عـــاشق چي وي صادق په محبت کښي
تر چشمانو یې خو ناب وهي موجونه یا مغیث
و خپل یار ته سل نظره د عاشق وي په هر دم
یـــو نظریې ستا دوا دئ د زخمونه یا مغیث
رد، قبول دواړه مـــوقوف ستا په رضا دي
و بنده ته څه معلوم دي ستا حکمونه یا مغیث
مـــومنان مې مقبولین په دوه جهان کښي
د تقوی توکل ډېر دي اجر تـــونه یا مغیث
ښه خلعت خدای د ایمان و مـــوړ (ته) را کړئ
موړ پـــردا خلعت همېش کړو شکر تونه یا مغیث
پاک قرآن دي راستولئ لـــوی انعام ده
پکښي ډېر د حل حرمت دي بیانونه یا مغیث
زموږ ایمان پر پاک الله هم پر قرآن هم پر رسول ده

²⁸ مغیث (دیمیم په پښت) فریاد رس، هغه ذات چي فریاد ورته کېږي

د ملا امیر دیوان

د (ملا امیر) پر زړه ډېر د عشق داغونه یا مغیث

په کـــوڅه کي دي ولاړ دي رقيبان کج
همېشه راتـــه قـــهر يري غمازان کج
جنگ جـــدل مي له خپل نفسه شب و روز ده
بل پـــر څنگ راته ولاړ ابليس شيطان کج
په خپل فضل دي اسباب د جـــهاد راکړ
په اسم ذات ســـره و هممه کافران کج
د مومن زړه مي تـــر عرش عظيم لوی ده
اته برجـــه پر ولاړ د بنمن حيران کج
روح بادشاه عـــقل وزير ده که يې گوري
نفس شيطان ورتـــه ولاړ دي پر ميدان کج
بنه تقوی و همت و کـــړه مدت ورکړه
اته برجـــه کـــړه محکمه له نقصان کج
بيغمي هيڅ پـــه کار نه ده د د بنمن دار له²⁹
د جـــرس په شان بيدار شه هم نالان کج
که غا فـــل شوې له طاعته له اذکاره
و بېر بړه لـــه دوزخه لـــه نيران کج
محکمي دا اته برجـــه په طاعت وي
د غا فـــل روح (مي) بندي ده د شيطان کج
سنگ د لان چي بې ديني که سبب دا ده
د معصيت په رنگ يې رنگ ده دل و جان کج
هغه څوک چي توبه گار شي زړه يې پاک شي
رب غفور ده هـــم رحيم ده پر عصيان کج
هر مومن چي توبه گار د ما مضي³⁰ شي

²⁹ له = لره

د ملا امیر دیوان

له آينده و ځان ساتي له هر زيان کچ
اول ځان ته نصيحت کړم بيا و بل ته
(ملا امير) بيان وکړ³⁰ د هر توان کچ

عاشقان سينه سوزان غواړي قدح
و دربار ته دي ولاړنالا ن گريان غواړي قدح³²
هر عاشق چي دهجران تر مقام تېر شي
گويانو شو پيدا، وایم نشر³³
بې صبرۍ راڅخه هېر صبر سکون کړ
اوس له ډېرې تلوسې شوم سينه شرح
په باطن کي درياب په جوش خروش ده
پټ پنهان³⁴ يم پکښې غرق زه يم فرح
خامکاران دي زيانکاران تر هغه وخته
چي تمیز ورمعلومېږي د نيکۍ هم دا قبح
چي آهن رنگه جوش ونه که په اور کښي
يوه کيلي کله جوړېږي چي به قلف شي په افتح
که د عشق په اور کښي نفس سوخته پخته کړي
د زړه نوره دي شي پورته کل زمين کاندې اوضح
شریعت درسول باغ زه يې باغبان يم
(ملا امير) بې ډنگوي هم په ضمني هم په صرح

د فراق زهرمي نوش کړي زړه خوله تلخ

³⁰ مامضی: تېرسوی وخت

³¹ وکړ - وکړئ

³² داغزل ډېرې قافيوي نیمګړتیاوي لري.

³³ نشر یوازې نظم دی، چې د هلك د زېږېدلو پړوخت د خوشالۍ په خاطر په ډله ییزه توګه ویل کېږي.

³⁴ اصل: پټ پنهم؟

دملا اميرديوان

زمـامـزاج شـو هـفته بيـي لـکه دـبلخ³⁵
 ستا وصال زمـادوا د هـر مرض د هـ
 پـه کار نه لـرم دوا د هـندا و جـلخ³⁶
 دو وصال کوخه دې کوخه دي خلاصه جانانه
 رقيبـان پـه مـخه را غـلل لـکه مـلخ
 اوس حيران يـم چي پـر کمه به تـبر بـرم
 لار به خلاصه پـه غـره شي که پـه سـلخ³⁷
 هـسي گـرم د هـ بازار د عـاشقانو
 سـو ربه نه شي د سياه بنـد په يـخ کـلخ³⁸
 و عـاشق تـه بيـي ژړا پـه بـرخه و رـکړه
 تل بـه ژاړي چي پـه زړه بيـي خـنجر خـرخ
 هر گـياه مي پـه باران خوشحالي کـانـدي
 (ملا امير) ده ډېر خوشحال په برف پـرخ³⁹

مـو رو پـلار و تـه هـيڅ مـه و وايه پوچ
 مـر تـبه بـه دـي کـمـتره سي تـرمـچ
 پاک سـبحان بيـي بيان کـړي په قرآن کـنبـي
 د وـالـد يـنـودئ حـق ډېر و با سـه غـچ
 بيامي حـق د ا سـتـا ذانـو د هـ بي شمـاره
 نـبـه مـحـکم بيـي تـينـگـوه لـکه سـپـين گـچ
 بيا حـقـونه پـر هـر چا د عـلـما و

³⁵ وايي د بلخ هوا يوه هفته سره بله توده وي. دلته دغه ټکي ته ضمني اشاره ده.

³⁶ په اصل کې (جلخ) ته کنبلي دي: نام وطن است

³⁷ غره د مياشتي لومړۍ ورځې ته او سلخ د مياشتي وروستۍ ورځې ته وايي.

³⁸ په اصل کې (کلخ) ته کنبلي دي: سردۍ سخت

³⁹ اصل: فرخ. خوځنگ ته يې بيا ورته کنبلي دي: فرخ شبنم راگويند. شبنم ته خوپه پښتورپڅه وايي او دلته يې دشعري ضرورت له امله (پرخ) ليکلی دی.

دملا اميرديوان

دنبی میراث بی وړی دی پـــه پچ
یومون پـــربل مومن لـــري حقونه
بڼه محبت سره کـــوئ شیطان که تچ⁴⁰
له کفارو بـــه همېش منازعـــه کـــړو
له کفارو ســـره دی زمـــو وږد دین غچ
که خپل شیخ که دبل شیخ ته دست بوسی کړي
تاله فیض وبرکت لاس بی کـــه مچ
تر کـــوه خپلـــه رضا دبل دپاره
دمومن وزړه تـــه گـــوره نه بی لچ
(ملا امیر) فقیر که هـــر خو نصیحت کړي
دانایان خدای پـــوهولي د جاهلوده خوله وچ

که مـــرگی در لـــره راغی ژوندون هیڅ
که وصال در لـــره راغی بېلتون هیڅ
دانایان پـــه قیل وقال ډېر خوشحالېږي
وجاهل ته قیل وقـــال مرگ ژوندون هیڅ
که طاعت دې پـــه مثال ریگ بیابان شي
په ریابـــه شي برهـــم لکه گلون هیڅ
ځان صدف رنګه صفا کړه پـــه دریاب کښي
بې دریابه سنگ کلوخ هـــم سفالون⁴¹ هیڅ
در قیمت دی پیدا کـــړی پـــه خپل صبر
بې قیمتـــه پیسې ډېر پـــري دمیسون⁴² هیڅ

⁴⁰ تچ: دغوزارېدلو، لوېدلو آواز (پښتو پښتو تشریحي قاموس). دلته به دغوزاولوپه معنا راغلی وي

⁴¹ سفالون = سفال = کودري

⁴² میسون: په معنایې پوه نه سوم. ښایي دمسیون = میسو = ښاغلی اړول سوی شکل وي. دشاعریه وخت کي ځیني اروپایي اصطلاحات (انګرېزي او فرانسوي) افغانستان ته رسېدلي وه.

دملا اميرديوان

دمجنون د عشق خبري چي باقي دي
 ځني ورک ځان و جـــــهان وهم سکون هيڅ
 که مجنون غـــــوندې صادق يې نن دي وارده
 دليلی د وصال غـــــم خوره نور غمون هيڅ
 هر عاشق په خپل معشوق پسي مجنون ده
 که معشوق وفا ونه کړه شـــــوا خون هيڅ
 که عاشق يې پيروي د پاک قرآن کړه
 بې له خدايه بې رسول له نور حبون هيڅ
 (ملا امير)⁴³ چي همېش ژاړي مراد يې ته يې
 بې له تادي تـــــول باطل واړه سمون هيڅ

د مخلوق پـــــه صفت مه شه ارجمند
 گمنامي کـــــړه چي دي رب کاندې پسند
 که هر څو لږ يذ طـــــعام و خورې بې ياره
 هيڅ به درنه کړي په خوله وزړه کښي خوند
 په مجلس کښي داشرافـــــو ښه ادب کړه
 خبردار شه چي اواز نه کړې بلند
 حرکات و سکنات که کلمات وي
 په ادب کښي احتياط کړه که يې هوشمند
 بند و بست دا آخرت کړه که دانايي
 په کار نه ده د دنـــــيا پر بست و بند
 پردنيا بـــــه پاته نه شي هيڅ وگړي
 که دمت حکم پـــــرو شي دخاوند
 د طاعت دي خدای درکړي اسبابونه
 نفس بندي کړه د طاعت په لوی کمند

⁴³ اصل: ملا امير محمد . مادوزن د وارنۍ له خاطره ونه کښي.

دملا امیردیوان

خان محکم کـــر په دخپل رب و بندگی ته
 په عقبا بـــه نیک و بد شي درخـــر گند
 بد بختی غلبه کـــرې پر هـــر چاده
 (ملا امیره) خان ساته له مکر و پند⁴⁴

خوک بندمه شه د دنیا پـــه زیان و سود
 خپل دلبر لـــره ورتگ تاله بهـــر بود
 پایمال کـــرې عاشقان جـــفاد ترکو
 زه پایمال یم هـــم اسیریم هـــم مفقود
 محصل د مـــرگ که در شي سهل کار ده
 نه چي درومي ترا ســـمانه د عشق دود
 بې وصاله خـــه ژوندون بندگي نه ده
 دو وصال دپاره رډه ســـر پر سجود
 که د عـــجر بندگي کـــر په خدای قبوله
 ستادرون به شي خوشبوی تـــر لونگ عود
 په هـــر غـــم پسي بنادي ده آیات گوره
 پاک خلیل شو په امان غـــرق شونم رود
 ســـود له خدایه زیان له نفسه پیدا کـــرې
 په سبب د نفس هـــلاک شوه عاد ثمود⁴⁵
 سخته روځ د آخـــرت زموږ پـــه مخه
 اوس باید ده دي استغفار ویل د درود

⁴⁴ په دې نیم بیتي کې (پند) د نصیحت په معنانه دئ راغلی، بلکې (مکر و پند) دواړه اصطلاحاً د چل و فریب په معنا راغلي دي.

⁴⁵ اصل: په سبب د نفس هلاک شوه عاد یان هم ثمود.

عاد و ثمود: عاد د سام بن نوح (ع) له نسله وه. د دوی له پاره خدای تعالی هود (ع) وروڼه خود نافرمانی. له اسیتته د باد په توپان هلاک سول او ثمود د حضرت صالح (ع) امتیان وه. وایي دوی د نافرمانی. له امله ټول و سوځېدل.

دملا اميرديوان

شب وروزده کوچ وباردنبـونـيازمنو
 لکه کوچ کـوي سحاب پـه بهارزود
 دغج جهازراته جوړ کـړی خپل دلبرده
 نه پوهېږم چي به ووزم که به غرق شم په کېود⁴⁶
 وجودي وحدت⁴⁷ مقام پرمنصوراغی
 ځني ورک فرق دواجد هم د موجود
 خواړ بنده ده درمانده په دوه جهان
 (ملا امير) بيان کـوي خدای يې مقصود

دلبرياري کـړه ټينگه تـررپولاد
 ځان يې يار کـړه په زاري و پـه فرياد
 ترکـوه خپله رضاديار لـه پاره
 پـه يوه نظربـه تاکاندي اوتاد⁴⁸
 ودلـبرته دي معلوم ظاهـرباطن ده
 که تاريخک وي که صفاوي که کساد⁴⁹
 هر سرسری چي دپاکانو مجلس غواړي
 ځان دي پاک کـړي له هر خبته له فساد
 هره درخته چي شيرينه وي په باغ کښي
 پر مالک يې قـدر د پروي تر شمشاد
 که څـوک وکاندي نظـر و حقيقت ته
 بې له خدايه نـور مقصود همه برباد
 غيرو باسـه له ميانه پـر لار رسم څه

⁴⁶ دانيم بيتی دغزلي تر بحر څلور څپې زيات دي.

کېودته يې په اصل کي کښلي دي: درياي کېود

⁴⁷ اصل: دوحدت وجودي.

⁴⁸ اوتاد دخدای ددوستانو يوه ډله ده اودنړۍ په څلورو گوتو کي تصرف لري.

⁴⁹ کساد: هغه څه چي ناروا وي، يارواج ونه لري يا يې خريدار نه وي (غيث)

دملا اميرديوان

په وصال به يې معمور شي په خپل مراد
د دنيا په جابه دي هيڅوک غلط نه شي
گاهي سپوروي پسرسمند گاهي افتاد
هغه تخت چي په هواد سليمان تي⁵⁰
خو آخر زير زمين شو يو بې بنياد
ابراهيم بن ادهم چي خداي بادشاه کړ
بيايې ترکه کړه دنيا په دين شونډاد
هر مومن دئ مبتلا په دوه مقصوده
يو ناقص ده بل کامل که لري ياد
د ناقص مي دئ دنيا، کامل ايمان دئ
ته کامله ټينگوه ناقص نامراد⁵¹
کاملان چي جستجوي د آخرت کړي
نيک عمل يې دئ توبه دلاري زاد
اول خان ته نصيحت کړه بيا وبل ته
(ملا امير محمد) ژاړه په فرياد⁵²

کلمه مي ده ويلې ما پرتا محمد
چي له رويه دي پيدا شو ده دادنيا محمد
(وه) راغلي ډېر دينونه تر تا وړاندي
ستاد دين محکمي تېره تر هر چا محمد
نه زمين ونه اسمان نه عرش وکړسي
امکان نه لري چي بره شي تر تا محمد
خداي درکړي بلندي په دواړو کونو

⁵⁰ تي = تلئ

⁵¹ نامراد ته په اصل کي ليکلي دي: بي فايده

⁵² اصل: ملا امير محمد ژاړه په زاري وپه فرياد

دملا اميرديوان

له اوله يې پيدا کړه لويي ستامحمد
 تــــه سبب يې دهــــمه مسيباتو
 رب سبب کړې دهــــمه واروسوامحمد
 ستاگره پوان به ټينگوم پاکه حبيب
 ستاگر پوان مي شــــريعت مصطفامحمد
 د وحدت په زمــــانه کي تــــوره شپه وه
 تاريخه شوله زايله چي دي نورکړه تجلامحمد⁵³
 چي پيدا کړ پاک سبحان نــــورد حبيب خپل
 دمعشوق يې انعام درکړئ ياک مولا محمد
 ته د غيبو خزانه وې پــــه وحدت کښي
 له و حــــدته رابــــيرون شوې پردنيا محمد
 مــــابنده لــــره لازم چي تل شاکريم
 چي مشغول يــــم په ثنا و صفت ستامحمد
 اميد و ارد شــــفاعت د پاک رســــول يم
 که شفيع شو⁵⁴ (۲) مابه خلاص کړي له گناه محمد
 پــــه رحمت ســــره بللی پاک الله دئ
 رب بادشاه کــــړئ د جملـه ووانبيامحمد
 يــــولک خير و یشـت زره دي لــــنکرو مقرر
 ته د ټولو هــــم سردار وې هم بادشاه محمد
 ستا په دين سرې⁵⁵ منسو خه کل اديان کړه
 ستار ب مرحوم کــــړی په رشتيا محمد
 ډک روی د زمين ولــــه غفلته يا سروره
 ستاد دين روښنايي شوه ترعرش بالا محمد

⁵³ دانيم بيتي د غزل ترنور و بيتو څلور څپې زيات دي.

⁵⁴ اصل: که دی شفيع شو

⁵⁵ سرې = سره يې

دملا اميرديوان

عارفان چي رسېده که ولا هوت ته
 دغه فيض وبرکت هممه دئ ستامحمد
 له عدمه چي وجود دهستی راغی
 ستاله هسته را پيدا شوه کل اشياء محمد
 سرچشمه يې د جملله وومخلوقاتو
 ته آبخوري يې داعلی و دادنامحمد
 عالمان دي وارثان دين په رونه بانه
 ترقيامته ستاد دين دي خيرخواه محمد
 کافران مي تورزاغمان مخوني⁵⁶ تورو
 نه بنایي پي چي به گله شي په باغ ستامحمد
 ربه روی د پاک نبي زه خو ارعاصي يم
 عفوه غوارم معتکف ستاد درگاه محمد
 خدای لوی کړی په لويي تر هر مخلوق يې
 هم تر عرش هم تر کسي هم تر سما محمد
 زه فقير خو اريم دوعا گوی د مسلمينو
 هم د وارو علما و فقرا هم اوليا محمد⁵⁷
 په توحيد کښي مي صادق کړې ستا په مينه
 (ملا امير محمد)⁵⁸ دي غلام ده هم گدامحمد
 محمد اسم محضه زمور د نبي ده
 په نگين کښي نشو شته دانبيا محمد
 دهرمون پر زړه مرقوم کلمه ده
 (ملا امير) غريب ده ولي وار خطا محمد

⁵⁶ مخوني = مخونه يې

⁵⁷ دانيم بيتی هم دنورونيم بيتيو په پرتله څلور څپې زيات دئ

⁵⁸ دلته بايد (امير محمد) ټول درې څپې ولوستل سي.

دملا اميرديوان

تخت و بخت ز مورېد بادشاه دې برقراروي
 په سراج الملت والدين ده مسما محمد
 ډېردي عمرد امير حبيب الله خان وي
 ترسايه لاندي يې ناست امتيان ستا محمد
 ربه اباد نائب صاحب لــــري ترډېره⁵⁹
 اخلاص كښ ده د پيشوا هم د بادشاه محمد
 تل مشغول د كندهـــــــــــــــــاريه ابادي ده
 اوس مشغول په نهر سراج نهر اعلی محمد
 نهر سراج به خدای معمور كه وخت نژدې ده
 (ملا امير) فقير دوعاگوي ده هر سبا محمد

كه له ياره پــــــــــــــــرياراشي د وصال كاغذ
 پرچشـــــــــــــــــمانو قبلوي د خان پايمال كاغذ
 كه عاشق لــــره يې خط د قتل راشي
 و عاشق ته معلــــــــومېږي ډېر د خيال كاغذ
 د منصور چي عشق صادق و حال يې گوره
 پاس پر سردار خندان ورك و جنجال كاغذ
 پايبوسې دي سخته گـــــــــــــرانه ده صنمه
 زه به نسمة⁶⁰ و مخ تـــــــــــــه ستاد فال كاغذ
 نادیده پـــــــــــــرتامين شـــــــــــــومه جانانه
 راستولي دي خپل دوست له⁶¹ د جمال كاغذ
 كه مي سرو مال برهم شي ستا په مينه
 (ملا امير) مي نه غواړي د سرو مال كاغذ

⁵⁹ له نائب خڅه يې مراد د كندهار د هغه وخت نائب الحكومه سردار محمد عثمان خان دئ.

⁶⁰ نسمة = نيسمه

⁶¹ له = لره

دملا امیر دیوان

امتي يــــم دني خــــير البشــر سرور
ستادربار کښي تــــر هر چا ده معتبر سرور
له خپل نــــوره پيدا د حبيب نــــور کي
بيا پيدا ده له نور شمس و قــــم سرور
ناسوت پت و د غفلت پــــه تاريخه کښي
ستا پــــه نور سره روښان کوه و شجر سرور
تــــراول اولين ده تر آخــــر آخــــرين ده
په شفاعت سره مخصوص ده په محشر سرور
ستامت بــــه منتظر د شفاعت وي
د بخښن نارې بــــه کاندې پرا کبر سرور
ســــتامت به و بخښي ته به راضي شي
بيادې بخښه د نيکانو پــــه قدر سرور
د معصيت په رنځ رنځــــور یم دوا غواړم
د (ملا امير) دوا ستا شفاعت ده ضرر سرور

ډېر راغلي ستا غــــمونه زمــــا پر سر
زه خــــو شحال یم ياره مــــه شه مرور
پيدا شوې زما صورت د غــــم د پاره
قبول کــــړې مــــا بنده پر خپل بشر
په معنا کښي لوی نعمت ده غمې⁶² مه کړې
ډېر لذت لــــري تر قند و تــــر شکر
د عشق اورچي پــــه صورت⁶³ ونه لگېږي
که تــــه تــــه وي ته به نه شي اې غريبه

⁶² غمې = غم بې

⁶³ (صورت) بايد يوه خپه ولو ستل سي

دملا اميرديوان

که نه ته وې نه دي زه څه برابر
 په مجلس دخـو برويانوکه ورگډ شوې
 پاکـيزه بـه ځني ځې لکه سپين زر
 تر دوه بـهـره شه⁶⁴ ورتېر هلته مجلس ده⁶⁵
 ته سامع شه دشين هې⁶⁶ دزېروزور
 ستامقصود به تاته تې وجيم⁶⁷ (۲) انعام کړي
 دامقام دهـغه ده چي قبول کړي د(ده) در
 دتـوحيد تر سـوزن ووزه که يکتايې
 که دوتايې ځان يکتای کړه يک بشر
 خدايه (ملا امير) عامل دخپل بيان کړي
 چي تېريزي تر تـوحيد سم برابر

جفا دي اور لگـوي صنمه ليري کره نار
 ودي سوم سرتريايه خود به کـومه گفتار
 شيرين گفتار دجانانکه شنیده کـم ياره
 ترسرو مال يم ورتېر که کنسېنو ست زما پرکنار
 سيمين بدن ددلبر مثل بې⁶⁸ نه وي هيڅوک
 پتنې په اورتل سوځي اوس پرما خواراغي وار
 ستاد بهار بلبلان شيرين زبان دي گـويان
 ليري دي گـرزي زا غانوگل تې⁶⁹ نه وينم لار
 رنځور يم زما مقصود هته بې همپش موجوده

⁶⁴ په اصل کې ورته ليکلي دي: از شهر دنيا و آخرت گذر کن.

⁶⁵ په اصل کې ورته کښلي دي: مراد مجلس مشاهده ميباشد

⁶⁶ په اصل کې ورته کښلي دي: سامع قرآن شاه شوبمع عمل صدق

⁶⁷ په اصل کې ورته ليکلي دي: تاج

⁶⁸ بې = به بې

⁶⁹ تې = ته بې

دملا امیردیوان

دواله تاغ—وارمه پردردی پروت یم بیمار
 غمازه مه ک—په هی نه پېژنې خپل پردی
 زه دي دښمن گ—ړندی مخ له درخـم په تلوار
 ستادهجران تلخگي پ—رملازم شبخیزی
 برمن مکن ستمی ع—اشقان هست ناقرار
 ستاد وصال په هوا س—رگردان یم ترآسیا
 من چه ک—نم صنما پروت یم داورپرانگار
 ربه په روی دحبیب ما ک—ړې غالب پررقیب
 تویی گل من عندلیب نیست م—رابی توبکار
 چند س—وزم درآتش تراباشداین روش
 من غ—لام خدمتش م—ران مارازدیار
 ملا امیر هست فقیر م—رید شیخ کبیر
 م—راتوبه برتقصیر عفو خ—واهم زغفار

خ—م زلف توپیچ و تاب لکه م—ار
 ع—اشقان هست تشنه لبه ددیدار
 مجروح شد دل م—ن زدست جان ای صنم
 که دیدار را ک—ړې یاره زما دوا دپرهـار
 موس—م گل گل ، گل میشود شکوفه
 غفلت مکن ای بلبل آمدبتو ن—وبهار
 چه گناه ک—رده عاشق دل و جان برده معشوق
 امانت کی میدهی ، دلبره و ک—ړه تلوار
 هست خندان دلبرم ن—ظربمن فگند
 شب و روزم انتـظار که را بنیکاره شی نگار
 سرگردان ش—وم دلبر استاد دیدن په هوا
 دیدار بمن کن ع—طاخای دکفار وده نار

دملا اميرديوان

(ملا امير) غلام دد لبر ستاد درگاه خاکستر
ربه زاري کـــومه مران زکـــوچه دار

ستا په عشق کښي قبلـــوم د ځان پېغور
هيڅ باک نشته که بر منډ يـــم که سرتور
نام و ننگ را خڅه ورک شو ستا په مينه
اوس د عشق پـــراس همپش يم زرین سپور
د دنيا کـــور که خراب شي نقصان نه ده
خدای دي نه کاندې خـــراب د عقبا کور
د نيکۍ پـــه زراعت که ځان کـــړې ستړي
پاک الله به شي خوشـــحاله هم غمخور⁷⁰
خـــوی د ترکو دئ چپاود عاشقانو
عاشقان واپه مـــغموم په غـــم نسکور
رقيبान راتـــه ولاړتـــوره په لاس دي
نه بېرېرم خدای را کـــړي د عشق اور
که يوزخم د خـــطار ابادي جوړ شي
په يوه گذار هـــزار کـــړم شل او کور
که محـــرم زه د دربار دخپل اشناى شوم
په کار نه لـــرم جنت حور غلمان نور
هغه څوک چي مستغرق فی الفيوضات شي
ځان کـــړي پتې د زمانې د شورشور
يوگوره، يوبوله، يو وينه، يو غـــواړه
(ملا اميره) يک بين شـــه نه يې شب کور

ستاد عشق په شراب گـــرزم مست خمار

⁷⁰ غمخوړته يې په اصل کي کښلي دي: نبي عليه السلام

دملا اميرديوان

له ماورک ځان وچــهــان شوهم قرار
 راشــهــه ونيسه خبرد عــاشقانو
 چي حيات دي که مــمات دي که بيمار
 ستاد عشق په رنگ مي سور درون بيرون ده
 نه پــهــو هېږم چي لاله شوم که انار
 ستاد درخــاوري به کړم په سترگو پوري
 خپل چشــمان روښانوم له گرد غبار
 بې تکليفه مي ناري دي په هررگ کښي
 دهــو هــو او او از نغمه کړي واريه وار
 دتــوبې ونه که هرڅو مېوه داره
 زمــاد ياريه رنگ به نه وي مېوه دار
 که وفا کړې که جفا کړې مراد (دي) خپل ده
 ستا جفا ده سخته گــرانه دوفايم طمعدار
 عــاشقانو ځان سپارلی پر خپل يارده
 (ملا اميره) ځان سپاره پر حق ستار

ځان بېغم کــړه له دنيا څخه لکه مــړ
 ستاد روح شــه با زگذر که تر عرش لوړ
 دا خلاص پــرميدان باندي شه محکمه
 بې اخلاصه و شيطان ســر يې شو څوړ
 ربه را کاندې تــوفيق پر طاعت باندي
 د حساب په روځ مامه کــړې په خط پر
 غريبې د دنيا بڼه ده تېرېده کــړې
 د محشر په روځ مامه کــړې غريب اړ
 ستاد بار د عــامو خاصو ، منعه نشته
 زه در تلمه رقيب کــړم په بد ککړ

دملا اميرديوان

تشنه لب يــــم دو صال جامــــونه را کړه
 ماسيراب کړه تر دښمن مي کــــړه ته لوړ
 چي هــــجران دي دو صال له مخه راغی
 بې زحــــمته هنجه وړای نه شي کا کړ
 هــــرسړی چي کسب وکاندي هلاک شي
 په دهان کښي يې هــــرشۍ وي لکه گوړ
 ســــتادرباره دپاکانــــوودنيکانو
 (ملا امير) ده گناه کار پــــه گناه خړ

راشــــه زما د زړه همدمه وکــــړه ناز
 لــــه رقيبــــه مي زړه تلــــخ ده لکه پياز
 ستامحبت مي پت پــــه زړه کښي وساتلی
 په آخــــر راخه فاش شو د زړه راز
 گــــوياني له خپله ســــوزه دهرچاده
 خه به وایم زمــــاهمت شو لکه باز
 چي درون دچــــاپخته د عشق په اور شي
 عاقبت تــــرد هــــان وزي درپه ناز
 خه بنده خــــه يې همت خه يې طاقت ده
 چي ستاد رله به در شي عــــاشق پایواز
 داميد په درياب غــــرق لکه غواص يم
 دربه کله په لاس را کــــړي زما د مساز
 جاهــــلان مي له طاعته غافلان دي
 غفلت وړي گــــويامره دي په مجاز
 (ملا اميره) گــــمنامي و خاکساري کړه
 خپل خــــان بوله کم ترمـلخ هم تر تاز⁷¹

⁷¹ تاز: يوراز حشره ده. چورچورکه (پښتو پښتو تشریحي قاموس)

دملا اميرديوان

ستاوديدته زمـاډ برکېږي هـوس
محروم مه کـږه ماغـريب لکه مگس
دو وصال دباغ دي سخته گـرانه لارده
گرانه نه ده چي فـرياد کـږم دجرس
ستادديدخيال به ونه وزي زمـاله سره
که رقيب راته غـونډۍ کـږي خاروخس
سمندرنگه سـاکن د عشق په اوريم
نه په مرم نه دوتـولـرمه وس
ديوسف په شـان بندي دغم په شاه شوم
دو وصال کاروان مي شه ډېر وډ پريس
هرمـرغه چي وي ايله په هـواگرزي
چي بندي شي گالـوي بـندد قفس
که وصال غـواږي خدمت په اخلاص وکړه
په هـردم درته حاضر فـريادرس
ستادسترگـوکتوايستم له حاله
پردغـه حال پېژنـم کس وناکس
دايقين ده چي دمـرگ سپاره به راشي
(ملا اميره) تاله خـه خندا هـوس

سـتاپه فضل به خلاصـږم له خناس
تل جهادورسره کـږم يـم په هراس
زمـاپه زړه کښي اچـول دخطر وکاندي
غواږي ما کـږي مسوس⁷² په ډېر وسواس

⁷² مسوس: هغه څوک چې وسوسه ورلوېدلې وي.

دملا اميرديوان

که توفیق می خدای رفیق کرپرده باندي
پرې بې نه ږدم بې مـــــرگيه په خپل لاس
چي د بنمن د چا په کورشي حال بې⁷³ څه وي
زما پر کـــــور همېش ولاړ د بنمن آس
را داخل زما په خـــــونه نفس شیطان شوه
بندي مي په عذاب شوه وکړه قیاس
په تصدیق وپه اخلاص عبادت وکړه
ځان ساته قـــــوي د بنمن لـــــري خناس
بنه صفا کـــــړه روح و زړه په ذکر و فکر
خپل دلبر لـــــره ورځه صاف تر الماس
هـــــر عامل به جزا مومي د عمل خپل
(ملا امیره) نیک پــــربد و کړه تل پاس

خدای در کـــــړې ډېر دولت سنگ پارس
ســـــتا په زړه کښي مکان لکه پانوس
د دولت دي هـــــو ا دار ډېر د بنمنان دي
پسي گزري کيقباد هـــــم د قیانوس⁷⁴
بنه دولت لـــــره زنانونه نگاه کړه
پـــــر پیره شه که سړدي وي که تموس⁷⁵
تر ســـــه هاره بيداري کړه غفلت مه کړه
که غـــــافل شوې پرتانغ کوي خروس
که دي دادولت نـــــگاه کړته باد شاه بې

⁷³ بې = به بې

⁷⁴ کيقباد: د ايران افسانوي پاچا چې وايي سل کاله يې په خورا عياشي کي پاچهي کړې وه (غياث)
د قيانوس: يو ظالم پاچا و چې وايي اصحاب کھف دده له بېرې له ښاره وتلي و او په غار کي پټ سوي وو
(غياث)

⁷⁵ تموس: د گرمۍ موسم. د کند هار پښتانه تمونښ ورته وايي.

دملا اميرديوان

مــقابل دي نه وينــمه چين وروس
 سنگ پارس که داخل په لــوی بازارکړې
 خدای به درکړي خوشحالي تــرنوعروس
 تکلیفات دشــرعي پند پر خپل سرکړه
 (ملا اميره) بي تکلیفه لرگی نه کېږي ابنوس

په صیقل ســره گناه کــړه دزړه تراش
 دتوحید پــه نور غایب کــړه بد خفاش
 که صادق یې اــمرونهی کــړه محکمه
 په قــرآن کي نقش کــړي دئ نقاش
 خو باطله مــدعاد د بنمن نه کړې
 مــدعاد د بنمن دئ پــه شرعه پاش
 ته آئینه دشــرع نسه⁷⁶ و خپل مخ ته
 ستا عیبونه به بــکاره شي بې تلاش
 هــربنده چي پــه اخلاص بندگي نه که
 په قیامت بــه شرمنده وي مخ یې خراش
 هــرباد شاه چي پرسپاه دولت بسیارکړي
 هــرسپاهي وي تېر تر سرهم تر معاش
 (ملا اميره) دون همته تــره رچایې
 هسي کم یې د دنیا تــر ادنی ماش

په حصول دمقصود تل گــرزي دروېش
 پرې بــه نه زدي خپل مقصود په زړه دلرېش
 ترک وهــلې ده دنیا د خدای دوستانو
 تر دنیا تېر شــو و محبت د خدای ورپېش

دملا اميرديوان

بي له جذبه دوه جهان كله هېرېږي
 كه مـ جذوب شوې له تاپاته گاوومېش
 طريقه و عشق ته جذب الهي ده
 ته عاشق يې كه رب جذب كئ⁷⁷ درپېش
 كه عاشق شوې دغه لوى فضل درب ده
 داسـم ذات په تبغ زخمي زړه همېش
 دخداى اسم ده ساكرتابه مسكور كړي
 يك بيني ويك خو اني به كړي ستاكېش
 متنفر به له مخلـوق ظاهرباطن شې
 كع دي ياروي كه اشـناوي كه دي خوېش
 ښه بيان د جذب عشق ده مـومانو
 (ملا امير) يې بيان وكئ⁷⁸ خيراندېش

په خپل ژوند چي خپل يار نه كړې فراموش
 خپل يار بـرـولـه تابه كاندي زرین پوښ
 و عاشق ته د معشوق صفت شكروي
 په ظاهره وي آرام باطن پـه جوش
 په خپل عشق د طاعت بار پر معشوق سپك شي
 پروانه كه د دنيا پـه خريد فروش
 عشق هـغه دئ چي پر شرع موافق وي
 مخاف له شـريعتـه شيطاني حق فراموش
 نه ده چا ميندلى عشق پـه كسب جـانه
 دالباس دهغه چاده چي يې رب كاندي وروپوش
 دديداردي طلبگار عاشـققان واره

⁷⁷ كئ = كړئ

⁷⁸ وكئ = وكړئ

دملا اميرديوان

همېشه وي سرگرځـردان گرزي مدهوش
 (ملا اميره) که صادق يې پـه طلب کښي
 شب وروزد جفا زهـرکړه ته نـوش
 همېشه بيان د عشق کـړه (ملا اميره)⁷⁹
 په بيان کښي دي ثـواب ده نه شي خموش

ز مـا د زړه خيال تېرېده کاندې ترعرش
 ارام نه که د دنيا پـرفـرمانې فرش
 ستاد عشق له برکته مستغني شـوم
 دوه جـهانه راته هيڅ شـوه لکه قرش⁸⁰
 راڅخه هېر دهر شي خوند شي په دهان کښي
 نه پـوهېږم چي داتـلخ ده او که ترش⁸¹
 چي د عشق په اورمي سـوی دل و جان ده
 جنگ آسان شـود اورس⁸² هم د حبش
 ستاد عشق په جامو هسي مست خـماريم
 دنا کس اوس منت باريـم هم بارکش
 رقيبـان راتـه ولاړ ستاپه کوڅه کښي
 پرورم مانـوش کـړي دی ستا برش
 دوي چشـماني مي خلور شوې ستاپه لوري
 منتظر درتـه ولاړيـم په جنبش
 توکل پر خپل خـالق کړه (ملا اميره)
 خپل خـالق بيا له تا کاندې سوال پرسش

⁷⁹ اصل: ... ملا اميره فقيره

⁸⁰ قرش: ديوې سکې نوم دی.

⁸¹ اصل: ... داتلخ ده که شیرين ده که ترش

⁸² شاعر دلته (اورس = روس) له عامه محاورې سره سم راوړی دی.

دملا امیردیوان

دخپل یار طلب کـــوه تل پـــه اخلاص
 ځان غوټه کـــړه په دریاب لکه غواص
 عاقبت بـــه درپیدا کـــړي ترسرتېره
 ته بـــه شې په دغـــه درکلان خواص
 که دي ســـرله تنه بېل په غواصۍ شي
 په عقبا بـــه پیدا کـــړي دسرقصا ص
 په طلب کښي د وصال که څـــوک فنا شي
 رب به ورکـــړي درجه د خاص الخاص
 په تـــقوا و په اذکار زړه نـــرم کېږي
 پـــه مثال لکه چي نـــرم ده رصا ص⁸⁸
 راشه پرېږده دادنیا طلب دیار کـــړه
 ته مسلـــم یې نه ولید بن عاص
 د دنیا مـــحبت حـــجاب ده (ملا امیره)
 راشه ترکه دادنیا کـــړه په اخلاص

د معشوق دربار له ځـــم لـــرمه عرض
 که نـــقاب له مخه واخـــلي سرعوض
 زه عـــاشق یم منتظر ســـتاو دیدن ته
 ستا په دید ستا پـــه رضا لـــرم غرض
 که عـــطاراته دیدن کـــړي زما صنمه
 زه څـــو شحال یم که وړیا وي که په قرض
 بې له تامي هیڅ مـــقصود په زړه کښي نشته
 پر عـــاشق باندي طلب د معشوق فرض
 عـــاشقان پـــه هجران سوي دي دلبره
 آرام نه کـــړي یو ساعت پرزمین ارض

83 رصاص: قلعي (بیورازفلز).

دملا اميرديوان

هغه څوک چي توانگر په قناعت شي
 زړه يې خلاص شي د دنيا له سخت مرض
 دانايانو لره لپاره بس ده⁸⁴
 (ملا اميره) جا هلان دي په زړه قبض

وخپل يارو ته ژراده زما فقط
 توکل پرتا، نه پرېل چاده زما فقط
 بڼه مې يار بڼه يې ديدار ده بې مثاله
 ستا ديدار ته ډېره تم نده زما فقط
 محروم ستاله ديداره هغه څوک دي
 چي کافروي دي د بڼمن ستاده زما فقط
 تل د زړه ډېگ په جوش د عشق په اور
 ترچشمانو مې خونا ب گاه و بېگاه ده زما فقط
 پخته کار عاشقان موج لکه درياب کړي
 ځني ورک ځان جهان محبت پرتاده زما فقط
 منصفان که انصاف وکړي په خپل ځان کښي
 هيڅ منت به نه پرتاونه پرماده زما فقط
 په عالم کښي منت بار شوي (ملا اميره)
 د تهمت په پېټي ماته شوې ملاده زما فقط

څو به گر زمه ژوندی پر د ا بساط
 طمع نه کړم چي پيدا به کړم نشاط
 شيرين عمر په غفلت را باندي تېر شو
 نه مې وکړه بڼه تقوا و احتياط⁸⁵

⁸⁴ اصل: ... لپاره بس وکافي ده

⁸⁵ اصل: ... بڼه تقوا و عبادت احتياط

دملا امیردیوان

دنیا خای د کوچ و بار هیخ باورنشته
 وداناته ده خـرگند لکه رباط
 زندگی کـپه واره صرف په عبادت کنبی
 تېر بـه شې د باد په شان پر پل صراط
 هیخ عـاشق به له رقیبه وېره نه کړای
 که له یار سره یې نه وای اختلاط⁸⁶
 د اسم ذات په تېره تیغ کـپه زړه دو نیمه
 (ملا امیره) ډېر بـه خو کړې انبساط

د عشق بار زمـپه شاده سخت غلیظ
 راته جوړه تـماشاده بخت غلیظ
 عاشقانو ته یې دام د زلفو ایښی
 عاشق بند شـو و تر دابند نشست غلیظ
 بد عـمل راته رقیب شو زما وځان ته
 نیک عمل ده زما وځان ته تخت غلیظ
 دغه تخت مې د باد شاه پر تخت بالاده
 وړې نه کـم زما تخت ته بخت غلیظ
 راڅخه هېر دیار محبت کـپه دوه جهانه
 همېش سپوږد عشق پـر آس یم سخت غلیظ
 نن تناب دو صـال تینگ نسه محکمه
 دا تناب ده ډېر د یار مـخت غلیظ
 عروه الـو ثقی رب بللی خپل قرآن ده
 ته عامل شه (ملا امیره) د قرآن نوشت غلیظ⁸⁷

⁸⁶ اصل: ... که له یار سره یې نه وای سروکار و اختلاط

⁸⁷ په اصل کې ورته کنبلي دي: هرچه در قرآن نوشته شده است، همه احکام محکم است.

دملا اميرديوان

زه طامع يـم دديدار لـرمه طمع
 زه بلبل يـم دگلـزار لـرمه طمع
 سياحـان چي سياحت پرزمين کاندي
 زه سياح يـم دبـهار لـرمه طمع
 جوش خروش د عاشقانو په سينه کښي
 زه عاشق د فيض انـوار لـرمه طمع
 چي تشهيراختياروي هـغه خامـان دي
 زه پخته د گـمناميه، د قرار لـرمه طمع
 نابالـغ فقيران ډېر دي، پيري کاندي
 زه بالـغ د بـڼه رفتار لـرمه طمع
 په طريقت کښي نابالـغ ډېر کسان دي
 زه بالغ د طريقت يـم د دستار لـرمه طمع
 کمينه بنده دخـداي (ملا اميره) فقيره
 د تاخـون په وينو سور لکه انار لـرمه طمع

دلـاله په شـان ز مـاده د زړه داغ
 سـتاد عشق له غـمو، نه لرم فراغ
 د بلبل په شـان طلب کـوم د گلو
 که مي وليـداي ديار د حسن باغ
 که صدف رنگه سينه شو هـ د چا صافه
 په صدف کښي در روښـان وي لکه چراغ
 د حقيقت پـر گلستان بلبلان گـرزي
 کله بـڼايي چي ورگډ بـه شي تورزاغ
 (ملا امير) غريب درد منده ستا په عشق کښي
 په وصال سرې⁸⁸ معطر کـړه جان دماغ

88 سرې = سره بېې

دملا اميرديوان

خداي دي نه كاهيخ مسلم له عشقه صاف
 چي له عشقه وي خـالي ، ده بي انصاف
 هرمومن ايـمان راوړي په خپل عشق ده
 دكافروچي عشق نه وحساب نه شوه له اشراف
 دجاهـلو رجـوع كله شي وعشق ته
 عاشقان دخپل زرگي كاندي طواف
 له ازله قاسـم كـري بـنه قسمت ده
 كافـران به په عـذاب مومن معاف
 پرزاهـد وباندي سپك باردطاعت ده
 سبب داده پـرمحفوظ بي ده عشق چاف⁸⁹
 هـغه چاته چي طاعت مرغوب محبوب شي
 داهـمه ده واړه عشق ، وكـړه انصاف
 دزاهـد وكفاف قـوت ولايموت دي
 پـه زيادت بي حـكم كـږي داسراف
 سرگـردان اهل دنيا دي په طلب كـښي
 مـوړپه نه شي مگر خـاك شوشكم ناف
 خـداي دي صبرقناعت زما روزي كـري
 (مـلاميره) لـه خپل نفسه كـړه خلاف

كه صادق بي له گناه كـړه خـان حنيف
 په تقوا وعبادت كـړه نفس ضعيف
 دنـيكانـو محبت دـخـان عادت كـړه
 خـداي دي نه كاندي گـمراه دچا حريف
 دجاهـلو له صحبتـه بـعيد گـرزه
 په صحبت بـه دنـيكانـو شـي لطيف

89 ښايي چاپ وي ؟

د ملا امیر دیوان

عشق بازي له ميانه واخـ _____ له که دانا يې
په خپل ځـان کـ _____ په جامه د عشق لفيف
پـه ويل د محققانـ _____ و فـهم وکړه
هـر گـفتن يې تـر مـرجان و در ظريف
هـر کـامل له خپله سـوزه تـصنيف کړي
نا قابل ده (مـلا امير) کـوي تـصنيف

ما چي و خـوړل د يـا ر د لاس تـرياق
را خـڅه ورک شـو و وخت د صبح ودا شراق
ستاله حبه ما سيوا شـوه فـر امو شه
بيا پـه ياد د يار شيرين د هـان بـزاق⁹⁰
سرگردان و پای دوان شوم په عالم کـنبي
د عشق آس مي خابک وليد تـر براق
چي وصال مي د دلبر په کـوڅه وشو
دا خـلاص پـر ميدان پاته شومه طاق
له هـغه پس خوشحالي شوله راپېښه
بيا مي وليد ځان جـهـان شومـه آفاق⁹¹
په ظاهر صورت مشغول يم له عالمه
ذميه شـوله بدل پـه نېک اخلاق
(مـلا امير) ده مـدرس د عشق په علم
دهـر بيت ثواب دې⁹² د پـر شي تـر عـتاق⁹³

سـتاد و صل د گلشن زما اشتياق

⁹⁰ بزاق: دخولي نارو ته وايي. کله کله دخولي په معنا هم کارېږي.

⁹¹ په اصل کې ورته کنبلي دي: برهوش آدم

⁹² دې = دي يې

⁹³ عتاق: د مينځواو مريانو آزادول

د ملا امیر دیوان

څه به وایم د هجران د لوی فراق
 زه تر سرو تر مال و خپل جانان ته
 خدای دي نه کاندې زما قـول په نفاق
 په ژړا سره زما بـوتې کاني ژاړې
 خلاف نه ده د معشوق عاشق مشتاق
 بد عمل زما حجاب دیار له مخ شو
 ورکـېده دي د حـجاب په نیک اوراق
 د تـو حید په دریاب غرق شه حجاب نشته
 بـه وصال به دي روزي کاندې رزاق
 د قسمت بـرخي و هر چاته رسېږي
 منتظر ورته ولاړ دي تـول عشاق
 دوه جـهان چي له تاهیر شوه (ملا امیر)
 څه په کاردی خـراسان ملک د عراق

بې جذب الهي به څوک پیدا کړي د زړه چاک
 هغه به مجذوب کېږي چي یې رب که سینه پاک
 عامل د شریعت شه ته خضوع و انقیاد کړه
 تمثیل د امر کاندې زیاتي نه لری هیڅ واک
 که فضل درب وشي تابه کي⁹⁴ شاه شاهان
 رتبه د عشق به در شي تابه کي⁹⁵ خس و خاشاک
 هغه (مي) بختورده چي دی تېر تر نام و ننگ شي
 محکمه شریعت وي پخپل دین کښي وي چالاک
 د عشق مثال غمی ده دوه جهان قیمت نه دی
 فرض (يې) پتېده دي چي له تانه شي بېباک

⁹⁴ کي = کړي

⁹⁵ کي = کړي

دملا اميرديوان

گوره هرزارع چي تخم خرڼه که په مخکه
 حرام باندي خرمن دئ هم ثمر و هم خوراک
 حال دالياوو گذشته و وپسه داشان و
 په درون کښې جوش خروش ودهيچانه وادراک
 خامان هغه کسان دي چي ظاهر جوش و خروش وي
 نه وي دی تېر شوی ترننه سره افلاک
 روح دده محبوس وي په ناسوت په ملکوت کښي
 ذيقه يې سينه وي غريب گرزي گريوان چاک
 خپل نفس ورته وايي تر تانسته (هيڅ) ذا کربل
 که دی په دا غلط شوتلخ يې کئ شیرين باغ ناک
 بسکه (ملا اميره) څه ويل دي ترخوله خېږي
 فقيران دز ماني دي مبتلا څه ورته شا ک

من وعــن د کتاب ورک دهغه چاشي
 چي د عشق دودونې⁹⁶ برشي تر د اووه سماک
 درې ذکره په حديث کښي بيان شوي که خبر يې
 يومي لساني دويــم قلبي دريم روحي ثناک
 لساناني مي لقلقه ده قلبي ذکر و سوسه ده
 روحي مشاهــده ده در سول په قول پاک
 فرحت دروحي ډېر دئ که پــرو رغي سالک
 پــر (ملا امير) چي راغي همېشه ده فرحناک

هرمريد دي خپل شيخ بــولي پير کامل
 تابه کاندي و مقصود ته پيرو اصل
 سست يقين که مريد دي دواصل و که

96 دودونې = دودونه ئې (لوگي ئې)

دملا اميرديوان

دی به پاته معرا⁹⁷ شي بي حاصل
 اول شرط دمريدي مي خپل يقين ده
 که شرط ترک شي مشروط پاته شي عاطل
 پرنواقص که کامل يقين خووک وکه
 ستاد پاره به ناقص پيرشي کامل
 هر مريددي و خپل شيخ ته تسليم کاندې
 په دغه تسليم به شي بالغ عاقل
 جماعت ورد وظيفه پر خان لازم کړه
 تقوا خووی کړه دگناه نه شي عامل
 دسلوک بيان مي کړي په پښتودئ
 (ملا اميره) فرق کوه دحق باطل

رانبکاره شوداشنای حسن جميل
 محسنات ددنيا شوه خوار و ذليل
 بنيايستي ددواړو کونو سرکوزي که
 چي بي وليد زما ديار حسن اصيل
 په کامل صفت موصوف زما دلبرده
 خووک به نه وکي⁹⁸ سيالي کثير قليل
 ترچشمانومي خوناب ستاله فراقه
 نه پوهېږم چي قصير شي که طويل
 په طلب دخپل جانان يم سرگردانه
 پرې بي نه ږدم که غرق شم په رودنيل
 سرو مال زما فديہ ترخپل جانان ده
 (ملا اميره) صادق شه مه کړه تعطيل

⁹⁷ معرا: لوڅ لپړ

⁹⁸ وکي = وکړي

دملا اميرديوان

ستا ووصل ته حيران ده زمادل
 شين تو تي دگلستان ده زمادل
 له فلکله سنگ رېزي راباندي اورې
 سرگردانه پرزمين هم پراسمان ده زمادل⁹⁹
 خوب خدا را خخه ورک ديار په مينه
 خودبه ژاري په طلب دخپل جانان ده زمادل
 پر عاشق د معشوق کله دلسوزي شي
 دلسوزۍ مهرباني ته نگران ده زمادل
 غم د عشق را خخه هېرکړه نور غمونه
 ستاله غمه سرگردان هم نالان ده زمادل
 د ظاهـر د بنمن که زرتوري په لاس وي
 هيڅ باک نشته په عذاب له نفس شيطان ده زمادل
 بندي کړي دي ده جبرپه زندان يم
 متنفر له اختلاطه دانسان ده زمادل
 ځان ملبوس د بې ننگيه په لباس کړه
 (ملا اميره) له جهان خخه ترسان ده زمادل

د ساقی له برکته ملک گلزاروینم
 پررگلانود بلبلوچونهاروینم
 زه بلبل ستادگلشن یـم بل گلشن څه کوم
 خزان نشته ستاگلشن همېش بهاروینم
 هرگلشن لـره خزان شته له فلکه
 په امان زه ستاگلشن له هراضراروینم
 عاشقان مي بلبلان ديار دباغ دي
 ساکنان (مي) عاشقان زاغان فراروینم

⁹⁹ تردې نيم بيتي وروسته دوهم نيم بيتي څلور څپې زيات دي.

د ملا امیر دیوان

نـو شته مي پر محفوظ دفتر د عشق ده
 تسلسل د عاشقان واريه واريڼم
 مونانو موني په عشق پيدا کړه
 په عقبایې لویه گټه د دیدار وینم
 له دیدار څخه محروم ټول کافران دي
 عشق بې نشته دوی مقهوره د قهار وینم
 بڼه شیرین بیان د عشق ده (ملا امیر)
 راشه وخت کوته دئ اوس تلوار وینم

خدای را کړی پاکیزه دین د اسلام
 دغه رحم درحمان ده لوی انعام
 جماعت مي طریقه د پاک رسول ده
 خبردار شه لمونځ ونه کړې بې امام
 تارکان د جماعت به شرمندې وي
 په عقبابڼه مختورن وي هم بدنام
 تل درود واسـ تغفار وایـ په ژبه
 شفاعت به دي روزي شي د نبي خیر الانام
 توکل تقوا همېش پرځان لازم کړه
 د بنمن بند کړه د خضوع په محکم دام
 بیا منقاد د خپل پادشاه شه که دانایې
 محکومي ته همېشه کړه د حکام
 (ملا امیر) غریب دوعا گوی دهر مومن ده
 خصوصاً د خپل پادشاه هر صبح وشام

دیاردید لره ورځم بې پروبال یم
 له دیدنه بې شرمېږم بې جمال یم

دملا امیر دیوان

زه غلام یم بېکاره دیار په کار کښي
 کم همته بد هنره بد خصال یم
 بندگي دي قبلوم پر دوه چشمانو
 یاره ته مي کړه قبول زه ډېر ملال یم
 رقیبانو سرگردان کړم په عالم کښي
 ستاد ربار لره درځم بند په جنجال یم
 در قیپ له هـمراهی مي سل توبې دي
 نادیده یار مین کړي پرشین خال یم
 کیمیاگر (دي) دکیمیا په طلب گزوي
 دیار وصل زماکیمیا په قیل وقال یم
 عاشقان کیمیاگران طلب دیار کړي
 که غافل شوم له طلبه بد فعال یم
 دتغیر تبدیل لار نشته زما ویاړ ته
 په طلب بېي دوصلت و دوصلال یم
 حیران پر مه وځان (ته) و جهان ته
 ولي ورک ځان و جهان شوي کمال یم
 زه منکر له بندگي دنفس شیطان یمه
 (ملا امیر محمد) بننده دذوالجلال یم

په ظاهر غریب ملا باطن ملنگ یم
 په اسم ذات سره خوشبویه تر لونگ یم
 لوی اقلیم د مومن زړه ده بې پایانه
 وربې¹⁰⁰ نه کړم له غماز سره په جنگ یم
 که لښکر د دښمن ډېر ده هیڅ باک نشته
 پنځه غشي مي په لاس ناست پر پلنگ یم

100 وربې = ورپه بې

دملا اميرديوان

پنڄه غشي مي پنڄه فـرض لمونځونه
 ڪه ماتيـنگ ڪـه زه ولاڊيار پرنـنگ يم
 ديارنـگ مي جـماعت دپاک رسول ده
 مومنان بي¹⁰¹ تينـگ وـو زه ناصـح لـنگ يم
 پاک مسجد مي ده پالنگ مورباندي ناست يو
 پري بي نه ڊم ڪه هرڇوپه صورت خورنگ يم
 ڪه وصال له ياره غـوارې لارده ده
 ڪه مي تينـگه ڪـه دالار بادشاه اورنگ يم
 افضل ڪري خدای زمـور دين ترڪل اديانو
 ڪه عامل دشريعت شـوم زه خوشـرنـگ يم
 ستاد عشق له زخمه سورلڪه سورگل يم
 عاشقان دي واره سره ، نه چي زه رنگ يم
 دو صال طلب لازم پـرمـما غريب ده
 دهجران په اوردي سوي خـوار پـتـنگ يم
 همراهي دبي دينانـوپه کارنه ده
 بهتر د اچي له بي دينو خـخه پـرخـنگ يم
 ڪه رويت مي په نصيب ستاله جمال شي
 خورند سـر به همپشه لـڪه متـنگ¹⁰² يم
 دسراج الملت والدين بنـه دبدبه ده
 (ملا امير) دده دوعاگوي نه دپرنـگ يم

ڪباب ڪـري دئ زمـازره اوردهجران
 دغه اورهـجران ديار غواړم تاوان
 په عوض کـبي وصال غواړمه جانانه

¹⁰¹ بي = به بي

¹⁰² متنگ : ڪمند ته وايي (ظفر اللغات) او ڪمند دلومي په معنا دلته له بيت سره سرلگوي.

دملا اميرديوان

که وصال معاوضه شي نشته زيان
 معشوقه له عاشقانو حجاب نه شي
 دا ادب ده د عاشق معشوق ترميان
 که عاشق لره سل روح د خان پيداشي
 همگي به کي¹⁰³ فديۀ ترخپل جانان
 پسه دنيا کښي يې بل حب و مقصودنه وي
 کل مقصود يې وي دلبر، ژاري حيران
 هغه څوک چي پسه نظر د معشوق نیک شي
 بيا يې سپور کاندې د عشق پر آس دوان
 د دنيا نام ننگ واره ځني هېرشي
 پروانه کړي د دنيا په سودو زيان
 کل همت يې وي مصروف ديار په حب کښي
 بل حب نه کړي صادقان دي عاشقان
 پسه بيان د عشق شيرين مي روح و جان شو
 (ملا اميره) درپاشه پرسپين ميدان

ستاله غمه راته اوردئ کل زمين
 بې مثال ده زماد لبر مخ بې رنگين
 محبت زما و سويله ده و وصال ته
 رقيبانه و راته کړي دئ کمين
 بل اسباب د عاشق نشته بې له عشقه
 د عشق اور به و سوځي رقيب لعين
 بې تکليفه هېڅ قاصد مقصودنه مومي
 سرگردان دي قاصدان په زړه غمگين
 اومي غوښي چي په دېگ کښي جوش ونه که

¹⁰³ کي = کړي

دملا اميرديوان

وېې نه خوړي که غني وي که مسکين
چي پخته د عشق په اور کښي عاشق نه شي
حساب نه ده په رتبه دکاملين
د خامانو خامکاري سوزو وگدا زده
تل به ژاري دی بعید وي له تمکين
په بيان د (ملا امير) هغه پوهېږي
چي سالک وي پخته کار زړه يې وي سپين

په تناب د زلفو بند یم د جانان
نه خلاصېږم که بنډمه دوه جهان
هیڅ مي وېره له رقیبه غماز نه شي
پر خوان وینمه پیره د تور زلفان
شش طر فیهوضات د جانان اوري
خالي نه ده هیڅ آفاق زمین اسمان
عاشقان همېش په غم کښي خوشحالي که
وصال غواړي پروا، نه کړي په هجران
که نن گوري تورو سپين ديار په خط کي
ته عامل شل شه همېشه گرز ترسان
نه حسب نه به نسب د چاپه کار شي
چي حاضر شي د محشر په لوی میدان
خوشحالي د نیک عمل ده ونيکانو
بد عمل به غمگیني شي دعصيان
که رضاد جانان غواړي رضا پرېږده
که جانان له تارضا شوڅه په کار حورو غلمان¹⁰⁴
درضادي طلبگارزه خو اړبنده یم

¹⁰⁴ د انیم بیټی تر نور وڅلور څپې اوږد دی.

دملا اميرديوان

(ملا امير) ده گناه کار غواړي غفران

چي خالق تخليق وکړئ¹⁰⁵ ز مـــــاد ژوندون
 بيا عاشق يې پر ځان کړم راغی بېلتون
 په خپل عشق ســـــره طالب زه دو صال شوم
 شب وروزي م سرگـــــردان په جگر خون
 نه پوهېږم ز مـــــاپه باب قلم څه کنبلي
 چي يو غـــــم وي نوشته که پـــــه زرگون
 که مي ورکه خـــــوب خندا شوه ستاله حبه
 پـــــه کار نـــــه دي د دنيا پر نعمتون
 نـــــور غـــــمونه راڅخه هېر ديار غموکړه
 يار نيولی دئ له مـــــخ ســـــل حجابون
 محرمات شېهناک شـــــوه سل حجابه
 له مذکـــــوره تقـــــوا کاندې صالحون
 په نصيب د عـــــاشقانـــــو عجز و نياز ده
 ديار حـــــب د عـــــاشقانـــــو د ژوندون
 تل مشغول ديار پـــــه وصل صادقان دي
 سمندر غـــــوندي ساکن اور يې مسکون
 تمام صورت مي ستاد عشق په اور کباب شو
 (ملا اميره) تالـــــه اورد عشق صابون

معشوقـــــان د عـــــاشقانـــــو قاتلان
 بې تقصيره ځني يـــــوسي دل و جان
 په عالم کنبې سرگـــــردان گريان وي
 بيا يې قـــــوت وي د زړه وينه دخپل ځان

¹⁰⁵ وکړئ = وکړئ

دملا اميرديوان

خني ورک صبر و سکون ديار په مينه
 همپشه يې اوښکي ځي تر دوه چشمان
 بې غمي شي پر حرامه په دنيا کښي
 د فراق او ښکوتر خان وگړېوان
 دوه جـهانه خني هېرشي بې دلـبره
 سرو مال کـري صدقه تر خپل جانان
 په کـوڅه ديار ولاړې نام و ننگ وي
 مـرتبه يې وي بلنده تـراسـمان
 په اول کښي محبت بيا گـمنامي ده
 (ملا اميره) گـمنام شـه که يې پوهان

له هـجرانه همپش ژاړم پـه نارو
 ديار ديد پر مـاشيرين، تـرقند مسرو
 درقيب پـه محبوسـي به هيڅ بندنه شم
 زه محبوس يـم دخپل يار په زولنو
 چي يې تـوري زلفي بيا پر مخ خپرې کړې
 عاشقان سينه سوزان په اند پښنو
 رقيب يې راتـه کښېنول په څنگ کښي
 اوس مي ولي په تـکړو¹⁰⁶ په سنگ رېزو
 بـدبختي درقيب داوه لـه اوله
 چي يې ذات دده پيدا کړلـه اورو
 بيا يې وکړ تـکبر پـه سجده کښي
 په کار نـه شـو عبادت د ډېر کلو
 رقيب يې دښـمنان د پاک ايـمان دي
 (ملا امير محمد) خـغله په گامو

¹⁰⁶ کټ مټ وليکل سو

دملا اميرديوان

خال دي ايڻي دئ پــــه ميان کڻبي دابرو
 نن مجنون غوندي عــــذاب کڻم ليلو
 ودر بارتــــه دي ملنگ پــــردوهه ناست يم
 ولاڻه نه شــــم مگر ديدرا کڻي خيالو
 منتظر دي دديــــدن لکه بلبل يــــم
 خوبه گــــر زمه محرومــــه له کتو
 ياره جــــوره شکوفه پــــه زمستان کڻه
 اوکــه نه وي جان دــــم غمي کڻه خوشبو
 جــــدايي ديار ترخه وصال شيرين ده
 که يــــوخله وصال کاندي نن پېرزو
 عاشقان دي شــــهبازان ديار په مينه
 سرگــــردان دي پر زمين پر لــــو يو غرو
 ربه روي ستاد د وستانــــوم ي دروږي
 عاشقان کــــڻه منور په انوارو
 ستاد عــــفو مقام پت له هــــره چاده
 (ملا اميره) عــــفو غواړه په زارو¹⁰⁷

زمــــپاه زړه يارد عشق اورولگاوو¹⁰⁸
 بيايي روح راخه يووړ غم يې نورولگاوو
 خوشحالي د زندگۍ را پوري غم شوه
 غم يې دروندده هجران زور پر ما پورولگاوو
 دنفس باغ مي ســــتاد عشق په اورايره شو

¹⁰⁷ په مقطع کي لږ څه تصرف سوي دئ. په اصل کي داسي وه:

ستاد عفو مقام پت له هره چاده زماد لږه

ملا اميره عفو غواړه په چاوپه زارو

¹⁰⁸ شاعر (ولگاوو) دخپلي لهجې سره سم کښلی دئ او سنی لیکدود يې (ولگاوه) دئ.

دملا اميرديوان

یک بینی یکجهتی بیا پرما زرو و لگا و
مچوف زړگی می ډک په سل فکرو و
د توحید په نور شو ډک عجب یې شور و لگا و
رقيبان حیران ولاړ زما و حال ته
د توحید نور می پیره په رقیب او رو لگا و
د معشوق په طلب ستړي عاشقان ده
(ملا امیر) می په طلب سرخیل گورو لگا و

راشئ ——— مونانو دخپل رب ثنا گو یی کوو
محکمه پر خپل دین شو بادشاه ته دوعا گو یی کوو
راغلي اروسان دي دوی و موبو ته حیران دي¹⁰⁹
غیرت د دین به وکړو موبو به هم پهلواني کوو
حیات دي زموږ بادشاه وي کل اسباب برابر وینم
قتل به کفار کړو موږ پر دوی شمشیر بازي کوو
پر خلافت د چار یار دي محکم زموږ بادشاه وي
مغلوب دي کافران شي چي پر دوی موږ غالی کوو
بد بخته کافران دي نا امید له قرآن دي
فتح به خدای را کړي د قرآن موږ پیروي کوو
انگړیز که اروسان دي زموږ جنگ خځه ترسان دي
مومنان ټول شیران دي اوس پر دوی به چا بکي کوو
ترسان می اروسان دي دلاوره مومنان دي
غازیان منتظران دي موږ دوی ته کار سازي کوو

¹⁰⁹ دامیر حبیب الله خان په وخت کي افغانستان ته دروسانو دراتگ خبره له تاریخي مدار کوسره سمه نه څېړي. دشاعر مراد به یاهه سیمه کي د بلشویکي نفوذ دخپریدو خطروي اودی به یې دروس د تجاوز په نامه تعبیروي او یاهه نو پر دقد باندې دروسانو پوځي تېري ته اشاره وي. دغه واقع د غازي امان الله خان د پاچهۍ په اووم کال پېښه سوې ده (۲۷ قوس ۱۳۰۴ ش) او په دې ډول نو تر دغه کاله پوري دشاعر ژوند هم یقیني کېدلای سي؟

دملا اميرديوان

کفار که هر خوډ بردی د دین عقل بی هېر دی
 بی جنگه بی نه پرېږدو د خپل دین موږ غاوري کوو
 قاتلان که مقتولان شو که پاته پر میدان شو
 سودمنده مومنان دي (ملا امیره) مو عظمي کوو

تريوسف ډېر بڼا ایسته زمـ موږ پیغمبرو
 ستاره ورته عاجـ ز شمس و قـ مرو
 غلبه دنـ وریې تېره تـ هر چاوه
 په خـ و بانو کښي خرگند لکه زیر لـ مرو
 د و حدت له باغـ درخته رانېکاره شوه
 نه بی مـ ثل پـ زر زمین لکه نښترو
 د کـ مال پـ مېوه پره دغه درخته
 مـ و مـ نومي نوش کـ پـ ښه ثـ مرو
 شا کـ ران د دې مېوې به سربلندوي
 تورزاغان له دې مېوې خخه کورکرو
 مومنان دي خدای غافل په دین کښي نه کړي
 غافلان لـ خپله دینه گاو و خـ رو
 د طاعت بارچي بابا آدم پـ شاکړ
 مـ و مـ نان بی¹¹⁰ قبلوي بارد پـ درو
 مـ و مـ ني ده نیکنامي د عـ قبا گته
 مـ و مـ ناو تینگه کـ پـ که مي ضررو
 د نبي پـ ر دین ثابت شـ (ملا امیره)
 سپی رقیب ثابت نه شـ و لوی خطرو

ته آئینه دشـ ر عـ نسـ¹¹¹ و خپل مخ ته¹¹²

¹¹⁰ بی = به بی

د ملا امیر دیوان

ستا عیبونه به ښکاره شي ته نیکبخته که بدبخته
 ښه طاعت و بندگي د پاک الله کړه
 له ریا څخه ځان ساته ، نفس بدبخته
 سره اوړونه دي په لاس د دښمنانو
 ستا طاعت و سړو مال سوځي یک لخته
 ستا په ښهر کښي ښه کوټه په دولت¹¹³ ډکه
 بېغم نه شي دښمن ستاده په زړه سخته
 که ولاړ پخپل کوټه وي ترسهاره
 اوس بادشاه يې گویا ناست يې پر خپل تخته
 د تقوا تبغ په لاس ونیسه محکمه
 درایله به کي¹¹⁴ دښمن ستا تخت و بخته
 سرگردانه له خپل نفسه ډېر عالم ده
 (ملا امیره) جهادي شه مې پرېږده گرم ويخ ته

د دنیا که جستجوی پردا جهان که¹¹⁵
 که خدای هېروي آخرت لره تاوان که
 پر جهان باندي ژړا دیار له حبه
 د اژړا محبت دخدای دوستان که
 چي د عشق په تبغ يې غوڅ د زړگي سر شي
 د فراق په اوبښکو تر ځان وگرېوان که
 د صادق عاشق ژړا ده پخپل ځان کښي
 که مخلوق ته شي ظاهر د ځان نقصان که

¹¹¹ نسه = نیسه

¹¹² دا غزل په اصل کي د (ت) په ردیف کي . ماد (ه) ردیف ته را نقل کړه .

¹¹³ دولت دلته د دنیا په معنا راغلی دی .

¹¹⁴ کي = کړي

¹¹⁵ که = کا

د ملا امیر دیوان

دین دنیا سره ضدین (دي) هیڅ شک نشته
 په یوه ځای او راوبه کله مکان که
 د دنیا که پخپل فکـر گلستان کړي
 عاقبت به یې خراب د مرگ خزان که
 منزله د عشق د نفس له څووی خصلته
 دامشکل ده چي دیده څوک بې چشمان که
 جاهـلانـو په دنیا دین بدل کړي
 د دنیا هر پرېده نه که دین نسیان که
 که دانایي پـر خپل سرنیسه لاسونه
 و جاهل ته نصیحت پر عالمان که
 ناصحان که نصیحت د دین بیان کړي
 (ملا امیر) به یې قبول پر دل و جان که

محبت د خداي دوستان بې خدای نه که
 په یوه زړه کښي به دوه محبت ځای نه که
 په ظاهر وړي له عالم باطن له حقه
 مشاهده یې له خدايه بل رای نه که
 چي توانگـرد قناعت په خـزانه شي
 هیڅ گـذـر به د غنیانو په سـرای نه که
 احتیاجي بې خـپله ربه د بل نه که
 روح و جـان به بې له خدايه فدای نه که
 عاشقان دي طالبان دیار د وصل
 که واصل شي و معشوق ته وای وای نه که
 په کوڅه کښي د معشوق حیران ولاړوي
 خوښ خرم وي په حیرت کښي هم تلای نه که
 حال و قـال دي موافق شه (ملا امیر)

دملا اميرديوان

سالکان دي خداي خودبين خودنمای نه که

جام دمی پیاپی نوش کره ما په ذوقونه
 زړه مي سوري لکه نی پــــه نغمو او اzone
 یارزمـا بي وفا پــــه جفائی عالمه
 نقصان کل زمـاخپل دگـنانه دریا بونه
 یارمي گل زه بلبل پــــه ژراپسي مـرمه
 دبلبل سینه تل تـرختلي خـارونه
 دلبري دلـجووي رهبري دي غـوارمه
 که ما خلاص په اخلاص کـرې دغم له بارونه
 ما غریب کـره بعید له شیطانه شـدید
 بد لـوي سودايي پــــه دنيا جنتونه
 ما مريد کـره قـریب دگلشن عنـدلیب
 ستا حبیب سـتا محیب پرنـبندم سرمالونه
 ښه جلال ښه جـمال شین دي خال ده صنمه
 په ظهور دي خـراب د کفارو ملکونه
 ستا نظر شـو خنجر په مجروح مي خـگر
 سپین دي غـاښ و انوار په روښان اسمانونه
 ستا صـديق ستا رفیق تر هـمه و شفیق
 یار غـار د سـردار د هجرت په مزلونه
 پتـولـو خـوبان افضلین مي جانان¹¹⁶
 بهـتري مهـتري په آیات حدیثونه
 ستا ابلـق ترفـرق و تـبرشوی مطلق
 نازبردار ، رازکـردار ترجمله حجابونه

¹¹⁶ دانیم بیټی په لږ تصرف را نقل سوی دی. په اصل کې داسې و:
 پتولو خوبان پرماگران افضلین مي جانان

دملا اميرديوان

دايان شـوعيان د(امير) پـه زبان
خـوش لسان درفشان دجانان صفتونه

د عشق اورمي پـر زړگي وکړه پوښتنه
زما پر حال په چابکي وکړه پوښتنه
شپږد اغـونه عشق را کړي پرسينه دي
دازخـمونه دمـرگي وکړه پوښتنه
ورنـځـورتـه که دوا ديدن ورکړي
زما دوا ده پر هېزي وکړه پوښتنه
بيکاره غلام دياريم ورته ژاړم
نن د غلام پر بېکاري وکړه پوښتنه
هيڅ حاجت زمـا په کار و خدمت نشته
زما ژړا يار خوښوي وکړه پوښتنه
درقيب د لاسه ډرپـه زړه غـمجن يم
نن زما پر غمگيني وکړه پوښتنه
عشق جـهـاز شو گډ يې کړم په محبت کښي
ته مـهـربان شه پر غرقې وکړه پوښتنه
(ملا امير) پـه سپينه ږيره تل ژړا کړي
راشه زمـا پر غريبي وکړه پوښتنه

الماسي خنجر پـه لاس زمـا د دلبرده
عـاشقان پـه قتلوي دا يې هنرده
چي په برخه يې خـواري د سوز گداز شي
خـود به ژاړي چي زخمي يې د زړه سرده
هـغـه څوک چي وي بېغم ديار له فکـره
سـرې نه ده پـه مثال د گاو خـرده

دملا اميرديوان

دمحبت په اوربې سـوـى په كلونو
 چي وصال راباندي راغى نن اخترده
 غلامي مي په اخلاص دكامل وكړه
 اوس ماډون شوم دكامل هـلـ هـي نظرده
 وخادم ته دمـ خـدوم فيض رسېږي
 هيڅ شك نشته درسـول دخولې خبرده
 عاشقان (بې) وديدن ته هـو سـېږي
 ځني پاتـه نام و تنگ و سـيم وزرده
 صادقان ديارپـه مينه هـغه څوك دي
 چي پـه لاس (بې) همېشه د عشق دفترده
 عامـلان د شريعت مي فايضين دي
 پاك الله ځني راضي هـم پيغمبرده
 عاشقان ترسرومـال ويارته تېردي
 چي ليدلى بې جانـان په خپل بصرده
 ديارميني توركـودى كړم په جهان كښي
 خاكساري مي جـوړه كړې پر خپل سرده
 گمنامي لـويه رتبه ده (ملا اميره)¹¹⁷
 اختلاط دزـمـانې ډېرشـو وروشرده

كه وصال داشنای غـوـاړې روغ دغه ده
 بيا څه نه شي دمـرگي سخته ناره ده
 نن دي وارده چي راكب پـرخپل مركب بې
 له مـركبه كه شيوه شوې توره شپه ده
 په تياره كښي څـوك رسېږي ومقصود ته ؟
 لـوى مثال دئ نيكي واخـله لارښكاره ده

¹¹⁷ اصل: گمنامي لويه رتبه ده ملا اميره فقيره.

دملا اميرديوان

ڪمبختان مي غـافلان ديار له ذڪره
 لـغزیده وي وخيل نفس ته مسخره ده
 پـر هـمت دزاهدانوا فرين شه
 نفس شيطان بي پـه عذاب بنه تماشه ده
 پيروي دپاک قرآن موپه نصيب ڪري
 چي هميش زموريه خو له ورد وظيفه ده
 په نصيب مـوشـفاعت دپاک رسول ڪري
 پاک سبحان بي ڪي¹¹⁸ خوشحال ڪري وعده ده
 له دي خپلي بـدبختي خـه په عذاب يم
 گيله نشته پر هر چامي توره شپه ده
 هر عاشق شيرين گفـتن شيرين زبانه
 (ملا امير) مي درپاشي ڊڪي¹¹⁹ سـينه ده

هغه څوڪ چي صادقـان وي ستاپه مينه
 محبت بي¹²⁰ هميشه پر خپل ياروينه
 اول حال دسالك دادئ اي دروېشه
 چي پـه حب ڪي دخيل شيخ به فناه شينه
 حقيقت دحب بي هلته ظـاهـر برېري
 چي دپاک رسول په شرعه عمل وينه
 دويم حال دصادق داده په محبت کڻبي
 چي دپاک نبي پـه حب کڻبي فنا وينه
 دريم حال فنا فی الله بـولي طالـبه
 بي له ياره مـاسـواکل ترک وهينه

118 بي ڪي = به بي ڪري

119 ڊڪي = ڊڪه بي

120 بي = به بي

دملا اميرديوان

هغه عشق نه دئ بل څه دئ دروغ وايي
چي خالي به له دې درو جو څوک وینه
هرچي لار د شريعت يې وي پرې ايښې
رهربرده شيطان اورتي¹²¹ څکوينه
که باوردي پسه آيات و حديث کپري
ملحدي پسه طريقت کښي ډېره وینه
هغه څوک چي مستقيم پر شريعت شوه
پسه سپين مخ به آخرت لره ورځينه
خدايه عشق مي برابر پر شريعت کړي
چي مقام د موحدي مي روزي شينه
(ملا امير) غريب صادق کړي ستا په مينه
امان را کړي په توحيد کښي له لعينه

ستاد هجران په اورو سوی ارامي غواړمه¹²²
زړه مي زخمي داستاله لاسه دوايي غواړمه
دوايي وصل د جانان گنج نوري غواړمه
زه خوار مسکين یم بې تسکين زه دلجو بې غواړمه
ستاد محبت په درياب غرق صدف دري غواړمه
زه غواص تېر (يم) تر خپل سر اجرت قوي غواړمه
له دواړو کونويم بېغم روشندلي غواړمه
له پخته گانومي حساب کړي گمنامي غواړمه
سيرو سلوک را باندې تېر شو مقبولي غواړمه
نفس و شيطان مي دښمنان ستامهر باني غواړمه
زما مشرب د نقش بند پير مجددي غواړمه

¹²¹ اورتي = اورته يې

¹²² دې غزل ته پر سر کښلي دي: مناجات فقير ملا امير محمد

دملا اميرديوان

تاچند به ســـــوزيمه نور محمدي غواړمه
 در عشق تو سوختيم در و صلت رهنمايي غواړمه
 عمرم عبث گذشت در طاعت عمر ثاني غواړمه
 پيرمي اولاد د عـــــمر يار پير قريشي غواړمه
 (ملا امير) خوار يې دامنگير زې¹²³ غلامي غواړمه

په خو باندو کښي کلانه راشه راشه
 زما د زړه محبه گرانه راشه راشه
 پيروي دي قبلوم پـــــردو و چشمانو
 ته يې نور زما د چشمانه راشه راشه
 زما د پير نـــــور به رهبر شي ستا تر نوره
 ستانور به شي رهبره تر سېحانه راشه راشه¹²⁴
 (دا) ستانور ده و سيله زما وصال ته
 تـــــه همېش پـــــرخيل رب گرانه راشه
 مـــــحبت ديارا فضل تر دوه جهانه
 ته يې زما د زړه ارمـــــانه راشه راشه
 په کامل صفت موصوف تـــــر کل عالم يې
 باطن نـــــور ظاهـــــر انسانه راشه راشه
 ستا امت هـــــمېشه فـــــخر په تا کاندې
 تـــــه ســـــرداريې دنيا نه راشه راشه
 ډېر دي قـــــدر هم حرمت پر خيل خالق ده
 کـــــامل ميره دخو باند راشه راشه
 کمينه امتي ســـــتايم پاک رســـــوله
 زه (امير محمد) ســـــتا د غلامانه راشه راشه

¹²³ زې = زه يې

¹²⁴ دغه بيت درې ځيې زيات دئ. (هو تک)

د ملا امیر دیوان

عشق سړسري نه ده چې له سره دي بدرشي
محبت عارضي نه ده چې له زړه څخه بدرشي
بيان د عشق کومه و سالک ته يې بنيمه
مشتق له عشقيه دئ چې پيچان پر بل شجرشي
عشقيه مي هغه شی ده چې غالب شي پر گياه
ذات د گياه ورک شي عشقيه مي پراظهر شي
مثال د مومن داده که انصاف لري منصفه
که عشق باندې غالب شي تر گياه (بې) حال بتر شي
عشق ده په دوه قسمه ته يې زده کړه اې سالکه
يومي رحمني بل شيطاني که دي باور شي
شيطاني هغه ته وايي چې نقصان د شريعت وي
ناري تجلې ويني په غلط مي گاوو خرشي
رحماني هغه ته وايي چې پر شرع مستقيم وي
شوارق به دانوار فيوضات باندې مطر شي
تميز د دې دوو گران دئ د خطر ځای يې دغه ده
سالک به ترتيب پرې هغه څوک چې بختور شي
زه (ملا امير) فقير يم په بيتو کوم بيانونه
محناج زه دو عالم که پر ماد خداي نظر شي

بد بخته زمانه شو له طاعته غافلان دي
ودين ته يې شا کړې په دنيا پسې روان دي
بيدار شئ مومنان لوی سفر لرئ په مخه
نکیر منکر به در شي سوال جواب يې په ايمان دي
کامل که دي ايمان و هيڅ دي وېره خطر نشته

¹²⁵ عشق پيچان يواز گياه ده، چې پر نورو گلانو را تاوېږي.

دملا اميرديوان

راووزه ونيكي ته بد عمل دي دځان زيان دي
 فهم وكه (اي) مومنه عاقبت دادنيا پاته
 محصل دهرچا مرگ دي ځني پاته يتيمان دي
 سپين زړه دي تورېري گناهونه دي ډېرېري
 صيقل (بي) اسم ذات ده شريعت كه پراوراندې
 پنځه روځي ژوندون دي عاقبت به روانېرو
 زاړه (ملا اميره) نفس شيطان دي دبنمنان دي

¹²⁶ يوه درخته يې نهال كړه په قدرت كښي
 څلوربناخ (بي) وريدا كړه په زينت كښي
 هر (يو) بناخ له گوناگون مېوې څخه پرده
 زاغان ځني محروم بلبان گډ په وصلت كښي
 بلبان چي همېشه پرگل مين ملامت نه دي
 معطريې دل وچـان په حقيقت كښي
 چي بلبل غـوندي صادق په مينه نه شي
 دامشكل ده چي به گـډ شي په جنت كښي
 ساكنان دهغي درختي هغه څوك دي
 چي ترسرو ترمال تېرشي په محبت كښي
 مـثال ددرختي ذات دپاك حبيب ده
 چاياران يې څلـوربناخه په قربت كښي
 بلبان مي عـاشقان دخداي دوستان دي
 رب وركړې خـوشحالي په آخرت كښي
 زاغان مي كافـران منكرالحق دي
 محرومي شـوله ورپېښه په خلقت كښي
 پـه اول كښي مي ابيات مـغلق ويلي

¹²⁶ داغزل په اصل كي د (نس) په ردیف كي وه.

دملا امیر دیوان

په آخريې معنی گوره په وضحت¹²⁷ کښي
 ربه سرو مال قـربان زما تر نبي کړې
 (ملا امير) غريب غلام تل په خدمت کښي
 عاشقان ديار جـفا پرو فـابولي
 (ملا امير) فقير مغموم ده په هجرت کښي

د خپل اشنای ديدن له تلمه په تلوار...
 زه خبر نه وم چي په مخه رقيبـان راځي
 ديار دغم گـردو غبار زما پر ځان راځي
 ديار له عشقه مي خـوناب نن تر چشمان راځي
 (را) ميسريه وصال نه شي بې ژړا عالمه
 د فراق اوښکي مي بهرې پر گروان راځي
 دا دنيا که همگي گل وگلـزار شي
 عـاقبت به شي فـنا دمرگ خزان راځي
 څه دغم ژوندون يې زما په قسمت را کړ
 بې له ياره د عشق دود مي تـردهان راځي
 زما په اوښکـو هـيڅ اثر پر جانان نه شي
 زما پر حال نن په ژړا زمين اسمان راځي
 سرگـردان و پايدوان پـردا دنيا يمه
 ترک به نه کړم ستا طلب که هر خـوږيان راځي
 د جنت تـر گلـو زياتي تـماشـه ده
 چي مستغرق شم ديار فيض لکه باران راځي
 که وفانه کړې نن دژوند رـمق باقي ده
 او که نه وي (ملا امير) غـريب گريـان راځي

¹²⁷ وضحت = وضاحت ، څرگندتيا

دملا اميرديوان

ستا جـ فاده همېشه مـ اژ پوي
 رقيبـان پـه نصيحت مـا خندوي
 زه حيران يـم چي ژړا کـړم که خندا کړم
 نه پـوهېږم چي يارز مـا څه خوښوي
 د جـرس له حـاله حال زما معلوم شو
 تر خندا ز مـا ژړا يـا ر قبلوي
 دا د نيا د ژړا ځـا ي چي بېغم نه شې
 ستا ژړا لـره اجـرت يار در کوي
 دا جـرت حساب مي خپله زندگي ده
 عـاقبت د صـورت حجاب پاره کوي
 د محشر پـه روځ به نـيک و بد نـيکاره شي
 دا نا يـان مي نـيک پـه بد نه بدلوي
 آئينه د زړه صفا کړه له هـر زنگه
 (ملا اميره) خدای رحـمان ده رحم کوي

عـاشقان دي بيماران پـه زړه زخمي
 د ديدن زکات غـواړي پـه مسکيني
 هيڅ حـاجت يې د دنيا په چاره نه وي
 نه پـه کار يې وي جنت غلمان حوري
 د خپل يار ديدن يې خـوښ تر دوه جهان وي
 قاسم کـړی بـه قسـمت دئ ازلي
 د توحيد د باغ مي هـر عـاشق بلبل ده
 ودې باغ تـه بل مـرغه لار نه لري
 د گلانو و سـيل بي بـهاره نشته
 د ديدار روځ لـوی بـهاره کاملي
 په نصيب دي بـه ديدار په لـوی بهار شه

د ملا امیر دیوان

(ملا امیره) جنت پرېږده د دیار شه محبتي¹²⁸

**

*

*

*

*

¹²⁸ تردې غزلي وروسته دنسخې په پای کې د (زمامقصود) رکاب راغلی دی خو نسخه پرمه دې ځای نیمگړې ده اوزه نه پوهېږم چې څو پانې به یې لوبدلې وي (م. هوتک).

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library